

דרהבית

גיליון 43
חשון תשפ"ג

פעולה = שכר?

"דוד אוטומט שמקיש
שמונה לילדים צדיקים,
תשע לברכה בפרנסה
ועשר לישועת קולקטיב."

על המימד הנוסף
מאחורי המשוואות

מבית ומחוץ

ומחר לקבל שכרם

"מקליקה על הקישורים
לחדר הבריחה,
למסעדה (כשרה למהדרין!)
ומתרשמת מהרקורד של המרצה."

מדור חדש פותח שערים
של מחשבה ומוסר

עוברת בשערים

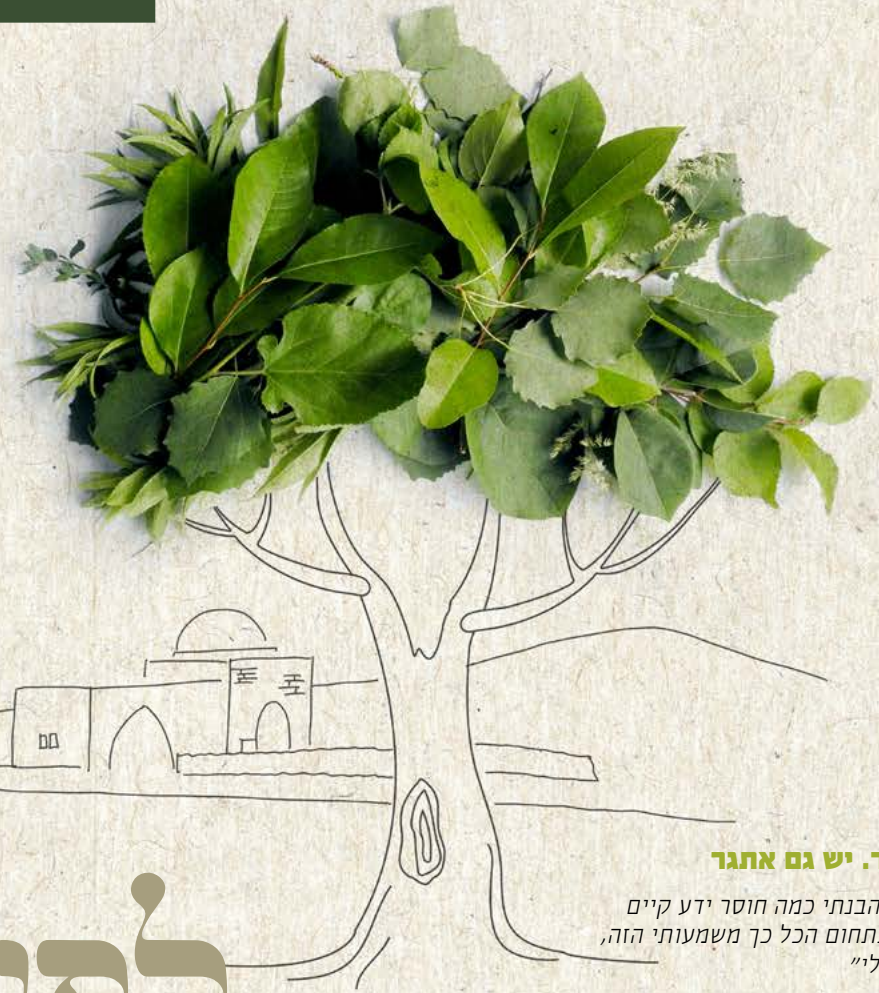
שכר, אם, דרך

"הבטחנו כבר לקרוא לו
שמעון, חנינא, חיים ועקיבא.
הבטחנו גם לקרוא לה
שונמית, חנה ורחל"

נחמה שפוגשת אותך על אם הדרך

סיפור חודשי

יש
שכר
לפעולתך

יש שכר. יש גם אתגר

"פתאום הבנתי כמה חוסר ידע קיים
בציבור בתחום הכל כך משמעותי הזה,
וזה כאב לי"

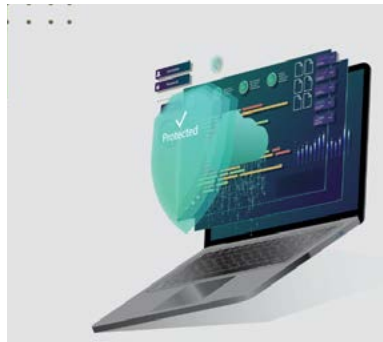
עובדות אתרוג בשיתוף חי,
תוסס ורלוונטי לכולן

בחברה טובה

25

יש שכר. יש גם אתגר

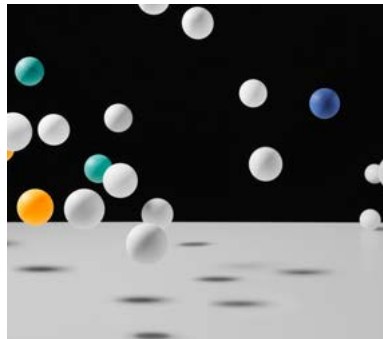
"פתאום הבנתי כמה חוסר ידע קיים בציבור בתחום הכל כך משמעותי הזה, וזה כאב לי" עובדות אתרוג בשיתוף חי, תוסס ורלוונטי לכולן | **בחברה טובה**

15

פעולה = שכר?

"דור אוטומט שמקיש שמונה לילדים צדיקים, תשע לברכה בפרנסה ועשר לישועת קולקטיב." על המימד הנוסף מאחורי המשוואות | **מבית ומחוץ**

ומחר לקבל שכרם

"מקליקה על הקישורים לחדר הבריחה, למסעדה (כשרה למהדרין!) ומתרשמת מהרקורד של המרצה." מדור חדש פותח שערים של מחשבה ומוסר | **עוברת בשערים**

[04] **ד"ש | דף שמורה**
לאה ראם

[07] **דפדפת**
תמר הלר

[08] **בית ועד**
מדור הלכה

[09] **דף חדש**
אביגיל פראגר

[11] ****תתחדשי**
חני מייערס

[13] **אור בקצה המנהרה**
רוחי ליכטנשטיין

[15] **מבית ומחוץ**
שושי ברוידא

***משולחן גבוה**
נחמי וינברג

***עוברת בשערים**
אסתר רוזנטל

***עבודה שבלב**
עולם התעסוקה
מזוית שונה

[17] ****מי נגע בתלוש שלי?**
אסתי כץ

[21] **סיפור חודשי**
שירה לנזר

[25] **בחברה טובה**
חוי הימלמן

[29] **מועדפים**
מתוך מרחב פעילות
השמורה

***הבית העסק הנבחר**
יעל זלץ

[34] **רגע ביום**
נ. ארי

[36] **סלפי**
בתיה יונה

*** במהדורה המודפסת בלבד**

**** תוכן חלקי מתוך המהדורה המודפסת**

לא פעם הפינה הזאת פותחת בעניין השער. מסתבר שלבחור תמונת שער אומנותית, מסכמת, קולעת ובעלת עומק ורבדים, אמירה ורעיון- זה לא פשוט בכלל, ומלמד אותנו למפרע משהו חדש ומהותי על הנושא אותו בחנו מכל הזוויות. אין כמו שרה'לה פוגל לאומנות זו, וכשהיא שאלה הפעם "במה עוסק הגיליון? לאן לקחו הכותבות את הנושא 'יש שכר'?" חשבתי לתומי כי על עטיפת הגיליון יכבבו הפעם דולרים ושקלים, יהלומים מפזזים ואולי תיבות אוצר (הלקוחות היישר מבימת כנסי אלול). אך לפליאתי הרבה התברר ש... לא. רוב רובן של נשות העומק והאמונה שזכינו לקרוא מפרי הגיגיהן, כתבו דוקא על ה... אין שכר. על הפעמים בהם אין שכר בדיוק כפי שדמיינו אותו, בצורה, בצבע, בגודל ובעייתי המקוריים כפי שהזמנו אותו על פס הייצור. ומה כן יש בינתיים? יש הרבה דברים מרתקים אחרים, אותם אתן מוזמנות לגלות בין דפי הגיליון, אמיתיים כל כך ומטעינים בשפע כוח לדרך.

למה זה ככה? תהיתי לעצמי, מדוע התנועה האוטומטית שלנו היא למקום המתלבט, הממתין, המחפש? לקטע המנהרה אותו לא האירו עדיין קרני השמש? למה אנו האמונים מגיל אפס על עקרונות מוצקים של שכר ועונש, ויודעים בביטחון מלא שיש- יש שכר!! מציגים כמובן מאליו את הצד השני, מזדרזים לתפור את הבד במקום בו הוא עלול להיפרם?

זה מזכיר לי את הוויכוח המפורסם בדיוני התגובות ל"אישי לשלישי", הנקרא "הפי אנד או לא". כמעט בכל פעם שהמספרת מסיימת את הסיפור בסוף שמיימי של השגחה וישועה עוצרת נשימה- מתקבלות מיד תגובות המתריעות נגד סופים מעין

אלו, ו"לא תמיד התגמול משמים מגיע מיד! עצם הבחירה בטוב היא עיקר הסיפור ולא משנה אם יש ישועה בסוף או אין". וגם זה נכון. כי יש בינינו כל כך הרבה הארות וכל כך הרבה המתנות. אור שהבריק לאחת, שלא יסנוור בטעות את השניה היושבת עדיין בחושך גדול. זה הדור שלנו וזה מנגינתו, דור של הרבה כאבים והסתרה והרבה, הרבה אמונה. דור שרואה בלי סוף ניסים והשגחות, ועם זאת חייב להיות טעון במאסות של "ואמונתך בלילות".

וכך הגענו בסופו של המסע חזרה אל חיקה של רחל אמנו הנאמנה, שאת המילים "יש שכר לפעולתך" הבטיחו לה כבר לפני לפני יותר מאלפיים שנה. ועד היום היא עוד עומדת על אם הדרך, מצפה... ממתינה... ואנו בנותיה יחד עמה, לומדות מגדלותה, מתאמצות לפעול כפי יכולתנו ולהתאזר באמונה, ובטוחות שבעז"ה בקרוב נראה לעין כל את השכר והנחמה.

עם סיום שנת השמיטה, אנו מתחילות מסע חדש ומרתק במדורה החדש של אסתר רוזנטל, שפותחת איתנו את "מסילת ישרים" ודולה פנינים ומסרים הכי אקטואליים היישר לחיים. אל תחמצנה "מחשבה אחת של מוסר", שתהיה לע"נ בימי היארצייט של רבותינו הגדולים.

בברכת קריאה ערבה ונעימה
וחורף בריא!
המערכת

הפקה ועריכה:

'שמורה' -

קהילת העובדות החרדיות

עורכת:

אביגיל פראגר

עורכת גרפית:

ברכי גוזי

עיצוב שער:

שרה פוגל

צילומים:

,Depositphotos
,Shutterstock
pexels,unsplash

תגובות, שיתופים,

בקשות והצעות

ניתן לשלוח לכתובת:

magazine@shmura.org

משרדים: 025474373

יש שכר???

קוראת רוח רק למטבעות
ורק למה שאפשר לתפס בחושים- הנאות.
איך מְכַרְוֹ לִי שֶׁ לְהִנּוֹת' זֶה בְּלִי הִילָדִים,
שְׁשָׁכֵר מְשַׁלְמִים רַק לְעוֹבְדִים.
הַחֲלִיפוּ אֶת 'צְדִיקָה שְׁלִי' בְּיָפָה,
קוֹרְאִים מְשַׁתְּלֵם רַק לְעֶסְקָאוֹת קָפָה

השכל יודע, וברור לי שזה כך. אבל עדיין, כשאני כותבת, אני אוהבת להרגיש שהדברים יוצאים 'מכל הלב', ובעניין הזה אני עדיין לא רגועה... בדיוק כמו כל אחת מכן שמוותרת על דברים מאד חשובים לטובת עיסוק בפרנסה, גם אני רוצה להחזיק בתפקיד המופלא הזה של נשות החיל של ימינו - ולהצליח להביא 'שכר' הביתה - כפשוטו... בנחת ולא בצער, בהתר ולא באיסור, בכבוד ולא בבזיון...

ומדוע בכל זאת הבאתי את עצמי לכתוב?

משום שפתאום אני קולטת שיש בודאי עוד המון עובדות כמוני,

כאלו שטורחות ומנסות ומלאות את חובת ההשתדלות שלהן - עד כמה שהשיגו בדעתן שזוהי חובתן, ועדיין - אין

בואו נודה על האמת, את הטור הזה קשה לי מאד לכתוב. הדד ליין האחרון חלף עבר לו, המגזין חייב לרדת לדפוס, ואם לא עניין אחר שמעכב את ההדפסה, הייתי כבר מרימה ידיים ומבקשת שהרכבת תמשיך בלעדיו. לא מצליחה למלא את הכותרת הזאת של "יש שכר".

בדיוק עכשיו, ממש בימים האלו בהם אני מכריחה את עצמי מחדש לחזור למסלול של 'SKILLS', ועובדת על רישום מחזוריים חדשים לסדנא אותה פיתחתי חלף המשרה שעזבתי לפני כשנה - מרגיש לי קשה לכתוב הגיגי "יש שכר"...

איפה אתה, התלוש המוכר, שליווית אותי כמעט שלושים שנה במסירות?

איפה השורה האוטומטית של משכורת בראשון לכל חודש?

איפה הפינוקים ותנאי ההיי-טק המפליגים?

זה לא שאני באה להחליש או להתמסכן. חלילה!

אבל להתחיל בדיוק דווקא עכשיו בכותרת החגיגית של "יש שכר" מרגיש לי... קצת מנותק...

וסליחה שאני לוקחת את זה למקום כל-כך ארצי ופשוט, כי אין לי ספק ש'שכר' זה משהו הרבה יותר גבוה, כמו המילים הנפלאות שמהדהדות לי עוד מהכנס:

מסביר המהר"ל שאין הכוונה שחובה שיהיה מאמץ, אם אפשר לקיים מצווה בקלות - זה בסדר לקיים אותה בלי הקושי. אבל... כאשר האפשרות לקיים את המצווה עוברת דרך קושי - או אז, השכר גדול מאד.

עצם העובדה שהאדם קיים מצווה **למרות הקושי**, זה אומר שהוא השקיע יותר רצון ונחישות להידבק אל ה', וממילא פשוט שהוא יותר קרוב אל ה'... וכי יש לנו שכר גדול מזה?...

...כי כאשר יש לאדם מונע להתקרב אל אחד, והוא בכוחו ובגבורתו וביד חזקה שלו דוחה את המונע ומתקרב - תראה בזה כמה כוחו להתדבק שם, וכמה קרוב הוא אל אותו שמתקרב אליו, שהרי דוחה את המונע ומתקרב... ודבר זה יורה על הקירוב הגדול אשר יש לו אצל הש"י. **וכאשר יש לו קירוב גדול אל הש"י, אין ספק כי השכר יותר גדול. כי אין השכר כי אם לפי הקירוב אשר יש לו אל הש"י מקבל מאתו השכר.**

ומהו אותו שכר?

עכשיו מתאים באמת לרענן לעצמנו מהו השכר הנחשק הזה... ואני מרגישה שלא יהיה נכון לסיים את הכתיבה בלי להעביר דברים נפלאים ששלחה לי חברה, מבעל הנתיבות שלום זצ"ל (לפרשת בראשית)

לקרוא ולהתענג...

ברא הקב"ה -מקור הטוב ורב חסד- את העולם כדי להיטיב לברואיו. **ולכאורה יש להבין שהלוא לעינינו העולם כולו אינו אלא עולם של תלאות וצרות ומלא יגון ואנחה, והיכן מתקיימת**

(מספיק) שכר... או במילים אחרות, יותר מידי זיעה ומאמץ בדרך להביא את הלחם... וזה יכול להיות קשה. קשה מאד. וכואב, ומתסכל... ועבורי ועבורן ועבור כל אחת שמתאמצת - החלטתי לצאת למסע לימוד והתחזקות...

כשהתחנה הראשונה עוברת דרך ניסיון להבין מחדש את המשנה המסכמת את מסכת אבות כולה: **"לפום צערא אגרא"**.

...

ראשית, לאלו מאיתנו הטורחות על פרנסה כדי לזכות בבעל המקדיש עצמו לתורה - וזה לא קל להם, הפרנסה וכל זה... הנה דבריו של הרמב"ם:

ואמר בן הא הא "לפי מה שתצטער בתורה יהיה שכרך". ואמרו שלא יתקיים מן החכמה אלא מה שתלמוד בטורח עמל ויראה מן המלמד, **אבל קריאת התענוג והמנוחה אין קיום לה ולא תועלת בה**. ואמרו בפירוש מאמרו "אף חכמתו עמדה לי" (קהלת ב, ט), חכמה שלמדתי באף עמדה לי.

וברוח זו גם דבריו של "תפארת ישראל"

...בין בעסק התורה, או בקיום מצותיה, ובין **בתיקון מדות הנפש**, ככולם כפי הצער שתצטער להשלים את עצמך בהן, כן לפי מידה זו יגדל שכרך. או לפי הטרחה והעמל שתתעמל להשיג החכמה, כן עוד יותר תעשה פרי תבואה, דאין ד"ת מתקיים אלא במי שממית עצמו עליה

וכאן כמובן אנחנו מבקשות להבין, מדוע זה כך? מדוע בשביל לקבל שכר רב יותר, צריך מאמץ וצער?

ההטבה לברואים?

אכן בוודאי דלא זו היא המשמעות של טוב, שטוב גשמי אינו בגדר טוב, וכאשר מתבוננים במבט גבוה יותר איזה ערך יש לטוב הגשמי שהוא אין ואכס, ואינו אלא דמיון ועוד פחות מזה... וכי יש טוב למעלה מזה שנתן הקב"ה לקרוצי חומר וילודי אישה שיזכו להגיע לרום המעלה להכיר גדולתו ית' ולהיות מרכבה לידבק בו?! וכמש"כ ב"מסילת ישרים" בפתח ספרו: **"שהאדם לא נברא אלא להתענג על ה' ולהנות מזיו שכינתו, שזהו התענוג האמתי והעידון הגדול בכל העידונים שיכולים להמצא וכו"**

כי השלמות האמיתית היא רק הדביקות בו יתברך, והוא כמ"ש דוד המלך (תהלים עג) **ואני קרבת א' לי טוב**, כי רק זה הוא הטוב, וכל זולת זה אינו אלא הבל ושוא נתעה.

וכאן מגיעה שורת סיכום, שעבורי היתה סוג של הארה חדשה: הוא מביא את דברי חז"ל ממסכת ברכות, המתאר שרבנן נפרדו מרבי באיחול: **"עולמך תראה בחיך"**,

ואומר על כך:

משמעות הברכה שברכו זה לזה שאת העולם הבא שלך תראה כבר בעולם הזה, **שכבר בעוה"ז תזכה להגיע ל"אז תתענג על ה'" וליהנות מזיו השכינה.**

עכשיו אני מבינה יותר!

הדבקות היא שכר אדיר, אין ספק
אבל בשביל **לחוש את זה** - צריך ברכה מיוחדת.
זאת עוד דרגה - שהיא לא אוטומטית, צריך להגיע אליה!

...

אז מה עכשיו? 'הכל טוב', מה שנקרא?

פרנסה, משפחה, בריאות, זיווג, ילדים, נחת...???

לאו דווקא...

החיים הם כאלו שצריך להתאמץ... ולפעמים להתאמץ י-ו-ת-ר

ויש צער, ויש גם קושי

כל אחת במשבצת הייחודית שלה

אבל יש גם הרבה הרבה תקווה

תקווה לראות את עולמנו בימינו...

לזכות לעוד ועוד רגעים של דבקות בה', עונג על קרבתו

ושלווה השמורה לעובדיו.

פשוט לזכות להנות מרגעים של עולם הבא - בתוך העולם

הזה...

מנעי קולך מבכי...

כי יש שכר!

מאחלת לכולנו,

מכל הלב...

לאה

כי טוב שכרה

הי, חברה, התפנתה פה משרה,
ולא תמצאי הצעה מתחרה:
המשכרת בשמים, הכרשות גם כחק
ואם תתקדמי, תגיעי רחוק!

תלושים מן המציאות - הכתעה!
נקדות של זכוי, דמי הבראה,
שוטר פלוס נשים עד מאה ועשרים,
המסלול הבטוח להיות עשירים.

מזמן על פרות בעולם נוכחי,
צ'קים דחויים לעולם הנצחי.
שיחה עם הבוס - זוהי זכות וחובה,
מתגמל חן וחסד ביד רחבה...

שעות נוספות - לכום צערא,
תנאים מתאמים עד חוט שערה,
שכר מאמץ - אם תכבד עבודה,
בונוס נאה על רצון, התמדה.

נראה לי גם לך מחכה שם כסא,
ושכר אינסופי, לכל מנסה.
אין עוד מקום
מדהים שכזה.
בואי לחתם שם חוזה!

שאלות בעניני תפילה

לדעת הרבה פוסקים אשה חייבת להתפלל בכל יום שחרית ומנחה. בדרך כלל יש אפשרות להתפלל תפילות אלו בבית לפני או אחרי העבודה. אמנם במקרה שקשה לעשות כן, ראוי לבקש רשות מהמעביד לעשות הפסקה קצרה עבור התפילה. במקומות בהם מקובל לעשות הפסקה קצרה בשביל כוס קפה וכדומה, אפשר לבחור להתפלל תפילת מנחה במקום כוס קפה מבלי לשאול רשות. במקרה שהתפילה היא על חשבון המעביד אין להתפלל באריכות יותר מהרגיל.

בשעון חורף שקיעת החמה מאד מוקדמת, ואני חוזרת לביתי בסמוך לשקיעת החמה. רציתי לשאול האם מותר לי להתפלל תפילת מנחה בעבודה על חשבון שעות העבודה כדי שלא אהיה לחוצה להתפלל מיד בהגיעי לביתי?

שאלה

מי ששכח להזכיר מטר בימות הגשמים (לאחר ז' במרחשון) צריך לחזור ולהתפלל. ולכן עובדת ששכחה לומר ותן טל ומטר כשהתפללה בביתה, צריכה לחזור ולהתפלל במקום עבודתה (תפילה זו צריכה להיות בתוך זמן תפילה). במקומות עבודה שאין רשות מהמעביד להתפלל על חשבון העבודה, עליה להתפלל לפני שהיא מחתימה את כרטיס העובד שלה. במקומות שמותר לצאת להפסקת קפה של כמה דקות באמצע העבודה היא יכולה להתפלל בזמן הזה.

התפללתי תפילת שחרית בביתי, ולאחר שהגעתי לעבודה נזכרתי שלא אמרתי "ותן טל ומטר". האם אני צריכה לחזור להתפלל?

שאלה

אם לא היו בהם תשעים תפילות לא חוזרים. ולכן במקרה של השאלה אין צורך לחזור. לדעת הרבה אחרונים מי שמכיר בעצמו שכבר התרגל לנוסח החדש, אינו צריך לחזור אם נתעורר לו ספק, גם אם זה תוך שלושים יום. כתבו הפוסקים עצה טובה למנוע ספקות, לומר תשעים פעם [ולכתחילה רצוי מאה ואחת] "ואת כל מיני תבואתה לטובה ותן טל ומטר לברכה", ואחרי זה אם יתעורר ספק אפשר לתלות שהזכיר כדין ואינו צריך לחזור ולהתפלל.

מבואר בירושלמי שעד שלושים יום אדם רגיל לנוסח הקודם (ללא הזכרת גשם), ולכן אם יש לו ספק כיצד הזכיר, תולים שאמר כנוסח הקודם, אבל לאחר שלושים יום תולים שאמר כנוסח החדש (הזכיר גשם). נחלקו הפוסקים האם הרגילות משתנה אחרי תשעים תפילות (ונקטו לשון שלושים יום, כיון שבדרך כלל יש בשלושים יום תשעים תפילות), או שהרגילות משתנה אחרי שלושים יום גם אם היו בהן פחות מתשעים תפילות. להלכה ספק ברכות להקל, ולכן אם עברו שלושים יום גם

אני רגילה להתפלל כל יום שחרית ומנחה (ולא ערבית). אם אני מסתפקת אם הזכרתי ותן טל ומטר אחרי 30 יום (ז' כסלו), האם אני צריכה לחזור?

שאלה

אל תדאגי, אמא

הבריאות ועל השכל ועל ההתפתחות ועל המטפלת, ועל הביטחון העצמי ומצב הרוח ושטף הדיבור ושליפתו, ואוצר מילותיו ותוכן קלמרו, וסל כליו הרגשי לפתירת קונפליקטים עם חברת השווים בני גילו. את אחראית אם הוא שרט ילד בגן, אם יש לו ציפרניים ארוכות מדי, אם הוא צומח לגובה לפי העקומה ואינו מתרחב חלילה שלא לפי העקומה. על הכל את אחראית, יקירה, על ה---כל. ואם את לא דאוגה דיך, נלעיט אותך במבחר עלונים וכתבות שיציפו אותך ברעיונות חדשים לדאגה שסבתא שלך אפילו לא חלמה עליהם, אבל בדורנו הגו ומצאו שיטות חדשות לגידול ילדים מוצלחים יותר, והאמא צריכה להתעדכן ולפעול בהתאם פן יוגש לה בהקדם דין וחשבון.

ובאמת לקחנו את זה קשה. ואנחנו עובדות על זה קשה, אמהות-נמרות של היום שכמונו. ובכל זאת, אנחנו לא יכולות הכל.

אין אמא שעברה כמה שנים בהורות ולא למדה להבין זאת היטב היטב על בשרה. שהיא לא יכולה, לגמרי ולחלוטין לא יכולה. הילד הזה, הקיר הזה, המאמצים שלה, ההיפוכים בלילה, התפילות שעדיין לא נושאות את הפרי המקווה, זה לא הולך לפי התלם שהיא כל כך רוצה ומדמיינת. נטל האחריות והדאגה מוחץ עד תום אך ללא הועיל דבר במציאות. לא הכל זה אמא, נזכרת אמא ונושאת עיניים לחפש את השותף

הילדים, אוי הילדים. או אוי הילד הזה, יש אמא שלא מכירה את האנחה הזאת? יש אמא שלא דואגת?

לרוב אמא ודאגה הן תאומות סיאמיות שהולכות יחד, אחרת צריך לבדוק אם הכל בסדר. אני זוכרת אפילו איך זה התחיל, קצת אחרי לידת הבכור, בעודי שקועה בעצמי לחלוטין, נעה לסירוגין בין רגשות פליאה והודיה לבין ניסיונות שיקום והסתגלות למצב אליו נקלעתי - כשלפתע הופיעה על יד מיטתי אחות תקיפה למראה והעירה אותי למציאות בקול נזיפה רמה: גברת יקרה! התינוק שלך רעב!! ותוך שהיא מוסרת לידי הרועדות חבילה קטנה מצווחת, הסבירה לי בלשון פשוטה המתאימה לרמת: מרגע זה ואילך, אמא, האחריות עליך להאכיל את התינוק כל שלוש שעות! שימי לב!! והלכה לה. בקול שקשוק עגלה.

נשארתי שם המומה, זה היה הרגע המדויק בו נחת עלי עול האחריות בכל כובד משקלו. אמאליה, כל שלוש שעות? וכל כך מהר הן עוברות? ככה, ביום ובלילה? מעכשיו ולנצח, עד שהוא יהיה בן עשרים בערך? עוד לא התחלתי ואני כבר באיחור. כבר אשמה!!

מאז אותו רגע זעיר ומגוחך הלך היקף האחריות והתרחב והשתכלל ובלע סביבו תבל ומלואה. חה חה, חשבת שמפחיד להיות אחראית על האוכל. בלי לזלזל בתיק הזה כמובן ובהרכבו הבלתי זניח. להווי ידוע לך שאת אחראית גם על

השלישי ששלח לה את כל הסיפור הזה. האמת, לפעמים קשה לה כבר להתפלל. כמה ביקשתי וביקשתי ועדיין... עדיין...

זה הילד שלך, ריבונו של עולם, היא מכירה מחדש ומזילה דמעה או שתיים של רחמים עצמיים. אתה יודע כמה ניסיתי והשתדלתי והתרוצצתי, כמה פעמים כפול שלוש שעות האכלתי, כמה קמתי אליו וטרחתי וויתרתי, והשקעתי מאמצי גוף ונפש כדי לגדל את הילד שלך?

תודה, היא שומעת באזני רוחה בת קול חרישית מתוך ליבה. הכי בכנות שאפשר. תודה שאת מגדלת אותי. תודה. כן, זו התכנית שלי, שלחתי בכוונה את הילד הזה לאמא הזו שאת ויש לי עניין שתעסקי בגידולו. תודה שלקחת על עצמך את המשימה.

ומה... מה עם כל מה שלא מסתדר? עם כל מה שלא עובר? עם כל טון הדאגות שמעיק לי כמו פיל על קנה הנשימה? כל שערי שמים שאני דופקת, כל המו"מים שאני מתמקחת ומנסה לשכנע שתעשה רצונך כפי תוכניתי ועדיין לא נהיה?

יש שקט כזה, מסביר, מרגיע, נותן שהות להתבונן, מסדר מחדש את העובדות לאשורן, מציב מראה מול האמא המיוזעת, הדומעת, הטוענת בשצף קצף, הקצת מתביישת עכשיו לראות איך היא נלחמת להגן על הילד מפני...מי? ומפני מה?

אני האפוטרופוס. את רק האומנת, אותו קול מזכיר לה בנועם, אך באופן מאד ברור ומרגיע.

את מבינה, נניח שהחיים שלך הם כמו גן שעשועים בו הילדים

שלך משחקים במרכז, עולים ויורדים ומשתובבים ואת עומדת שם כמו זקיף איתן, לשמור. תראי איך את רצה בעקבותיהם טרופת נשימה, זועקת להם אזהרות בקול ניחר, תופסת בקצה בגדיהם רגע לפני שהם מתעופפים מהסולם - אבל באמת, באמת, אני המבוגר האחראי בתמונה. אני המסגרת המקיפה של כל זה, שנמצא גם באמצע ובצדדים. אני יושב שם נסתר ברקע ומשקיף ושומר, ועוצר כל ילד שניה לפני הקצה, משגיח בו זמנית שפושעים לא יפלו פנימה ויחד עם זאת ממלא את החלל באוויר ללא הפסקה, מזרים להם מים בברזיה וסנדוויצ'ים בשקית, ואדום בלחיים וכל מה שצריך. ובנוסף לכל אלו שמתי להם גם אותך. כן, אותך, שתעמדי שם ותרגישי שאת שומרת, את יודעת למה? ב ש ב י לך.

אני יודע לגדל אותם לבד, אבל נתתי לך אותם כדי שתגדלי גם את בעצמך. גם את הילדה שלי, גם אותך אני כל כך אוהב. זה חשוב לך כל העניין הזה, של לשמור על הילדים שלי. זה מוסיף לך זכויות, זה מוסיף לך תפילות, זה מוסיף לך רבדים בלב ועומקים בנפש, ודמיון וציור איך אכפת לי ממך ואיך אני שומר עליך גם. חבל שהתבלבלת ככה, תראי איך את עובדת קשה ומסויטת מדאגה. אני מבטיח לך שגם היכן שהיד שלך קצרה, אני שומר ממילא ועוטף, והם בתוך התכנית שלי והכל מוגן ולטובה.

לכי לשמור עליהם, ואל תדאגי כל כך אמא'ה, וכל מי שבעז"ה מתכוננת להיות אמא'ה. תעשי מה שאת יכולה ותתפללי גם, אבל את יכולה להיות רגועה מראש כי את תפקידך את כבר עושה בלי קשר לתוצאות הרגע, ויש לך שכר. יש, יש שכר.

כשפרג' ש"ך הוכיח שאין תחרות, אבל יש מנצחים...

אופן יבחר הבן להשיג אותה, ויכול להיות שיבחר דווקא בדרך שלילית כמו גניבה וגזלה... משום כך עלינו לדעת שבהתגברות על הרצונות וניתוב המידות על דרך הטוב, אנו בונים דורות ומאידך עלולים גם להחריב ח"ו.

הגויים כנראה לא הכירו את היסוד העצום ובסיסי הזה, ועל כן הגיעו מתוסכלים להקב"ה בשאלה- במה זכו ישראל לקבל את התורה? הילקו"ש מחדד את כוונתם- איך זה שעמ"י מיד ענו 'נעשה ונשמע' ולא שאלו קודם מה כתוב בה, מה הסוד שלהם? עונה להם ה'- 'הביאו לפני ספר יוחסין שלהם'... איך זה קשור לעניין? אומנם אתם לגמרי בסדר, אלא שההורים של עמ"י הנחילו להם שלא לשאול שאלות. כשנשלח אברהם אבינו לעקוד את בנו, לא שאל שאלות. יצחק אבינו התעוור ובמשך 57 שנה הוא נחשב כמת, והוא לא שואל דבר. יעקב אבינו התחתן עם אישה שעבד בשבילה שנים רבות אך זכה לחיות אתה שנים בודדות, רחל נפטרה בגיל 36 והשאירה תינוק בן יומו. גם הם לא שאלו למה, וכך גם ילדיהם. זהו ענין 'מעשה אבות סימן לבנים'. לא לשאול- זו דרגה אחת. אבל- לשתוק??? זה כבר לחלק הבא.

ר' חיים מוולאז'ין מסב את תשומת ליבנו לשינוי מעניין. תחילה כתוב 'עשרה דורות מנח עד אברהם' ... ולאחר מכן- 'עשרה ניסיונות נתנסה אברהם אבינו ועמד בכולם'. שמתן לב להבדל? משנה אחת קדימה מעלה את אברהם לדרגת 'אבינו!' ברגע שעבר את הניסיונות, הוא הנחיל לנו משהו ובכך הפך להיות אב. הוא נתן לנו את הכח לעמוד בניסיונות הבאים.

ואכן, חנה אומרת לבנה הקטן לפני שהוא מוצא גם כן להורג, כשאר אחיו: 'עוד מעט תעלה לגן עדן. לך ואמור לאברהם אבינו, אתה עקדת אחד, ואני- שבעה'... **הרב ש"ך, שיום פטירתו חל בט"ז בחשון**, שואל בתמיהה- "וכי יש פה תחרות? אלא, חנה מתכוונת לומר- בשכר שעקדת את בנך היחיד, נתת לי את הכוח לעקוד שבעה! גם אתה העלית אותו מתוך מחשבה שלא יהיו לך עוד ילדים! הכוח שלי הוא ממך".

הר"ן מתאר בשפתו הציורית איך יחד עם יכולת הבחירה שיש לאדם, קיימים בו 'נשאים' של מידות מאבותיו הנקראים 'חולאים ירושיים'. ואם למשל יש מי שבטבעו נמשך לאהבת כסף וכבוד, והוא משתמש בלימוד כאמצעי להשיג את מבוקשו- עצם התשוקה בעצמה עוברת לבן. אך אין לו דרך לדעת באיזה

אלו איז דאס!

זוכרך". רחל ויתרה ללאה ויתור עולמי- משום שזהו רצון ה' וכך מחייבת ההלכה, מי שחי את ה' יתברך ומנהיג את מעשיו על פיו זוכה שה' ישרה שכינה בזכותו.

המשגיח רבי ירוחם תמה על מה שאמרה לאה "המעט קחתך את אישי"... הרי כל מציאותה של לאה בבית יעקב היא מכוחה של רחל? והסביר: "אין זאת אלא שכאן נתגלה לנו תוקף האמונה של האבות והאימהות. אם מסובב כל הסיבות סובב שלאה תזכה ביעקב, לא אכפת לנו אם זה מלכתחילה או בדיעבד, מסיבה זו או אחרת. **אזוי איז דאס אין אזוי דארף דאס זיין** (כך זה וכך זה צריך להיות) **און אנדרעש קען נישט זיין!** (ואחרת זה לא יכול להיות!) והכל משמים שלאה היא אשת יעקב מגזירת הקב"ה.

ר' אריה לייב שפירא בספרו 'חזון למועד' מתאר מהלך לא יאומן, הנוגד כל הגיון בטבע... בן מלך האוהב את עבדו עד כדי כך שהוא מושיב אותו על כיסא אביו ומשמש לו כמשנה. כן, באמת. יהונתן, בנו של שאול, ממליך את דוד כדבר ה' בלב שלם. לאחר מותו של יהונתן מספיד אותו דוד במילים: "נפלאה אהבתך לי מאהבת נשים"... ומהי אותה אהבה? הכח הפלאי של יהונתן- מזרעה של רחל, לותר לדוד- מזרעה של לאה, מגיע מ'אהבת נשים'- מאותה תורשה מופלאה של הוויתור של רחל אמנו ללאה. מדהים.

כולנו יודעים כיצד שתקה רחל תחת החופה, אבל לא מספיק מדובר על 7 השנים שקדמו ליום הגדול הזה. במשך 7 שנים יעקב שולח לה מתנות, והיא רואה איך לבן מעביר אותן ללאה. למה היא לא אומרת ליעקב שיפסיק לבזבז כסף ולשלוח מתנות? היא בוחרת לשתוק! עמדו ממנה ילדים שתקנים- "שאל את דבר המלוכה לא הגיד", "אין אסתר מגדת"...

בזכות שתיקה זו זכתה שהקב"ה זכר אותה. מהי המידה כנגד מידה שיש בשכר הזכירה כנגד השתיקה? הדרך היחידה לכבוש מידות היא באמונה טהורה ויראת שמים. החי בלי להסיח דעת מהשגחת ה', אינו מקפיד כלל על מי שמרע לו, כי יודע שאינו אלא הגרזן שביד החוצב.

השומע חרפתו ואינו משיב, הוא בדרגת שלמות בבין אדם לחברו ויכול להגיע לכך רק על ידי אהבת ה', כנאמר "ואוהביו כצאת השמש בגבורתו". (כמו השמש שנותרה בגדלותה משום שלא השיבה ללבנה). **בנימין, שגם הוא כאמו רחל נפטר בי"א בחשוון,** שתק אף שידע מהמכירה של יוסף. הרי שהוא ידיד ה' ולפיכך ה' משרה שכינתו בחלקו דווקא, ואבנו בחושן היא "שפה- יש פה ושותק.

כעת נבין את המידה כנגד מידה אצל רחל: "את שתקת ואני

נאמן הוא בעל מלאכתך!

בישרו לי בצער כי לא אשוב לראות בה, וכי נותרה לי עיני השמאלית לפליטה.

באנחת הקלה אמרתי לעצמי "ברוך ה'. לפחות יש לי עין אחת". אבל בתוך תוכי ידעתי כי זה לא זה. בסך הכל מדובר בשתי עיניים אחיות, חולקות גורל משותף. מה שקרה בלילה חשוך לעין ימין, יכול לקרות ביום בהיר בעין שמאל בלי שום הודעה מוקדמת. אי לכך מצאתי עצמי מהר מאד בתוך הביצה הפסיכולוגית שנקראת 'חרדות', פשוטו כמשמעו. כל נצנוץ בעין שראיתי או שדמיינתי שראיתי - הריץ אותי כמובן לחדר המיון. אני זוכרת את עצמי יושבת בשעת אחר הצהריים שגרתית, מסתכלת על הילדים תוך כדי משחק (הם היו עדיין קטנים), ופתאום הייתה מבליחה בי מן מחשבת טירוף כזו: מי יודע? אולי זו הפעם האחרונה שאת עומדת לראות את הילדים? באופן טבעי המחשבות הולידו בהלה, הבהלה הפכה לפאניקה, זו הפכה לדמעות והילדים לא הבינו בשל מה הסער הזה...

כשנה וחצי לאחר מכן התחלתי למסור שיעורי פרשת השבוע בשבת אצל קרובת משפחה שאך זה התאלמנה. קרובה זו הייתה מורתי לשעבר, מחנכת אהובה ונערצת מן היסודי בכמה וכמה כיתות, ושיעור זה הוקדש לעילוי נשמת בעלה. ראיתי בשיעורים הללו קודם כל הכרת הטוב, ובנוסף הייתה בהם שליחות. ידעתי שהיא שמחה ומאושרת מאד

גם אני, כמו רבים מאיתנו, מנהלת לפעמים בסתר ליבי עם הקב"ה משא ומתן של "קח ותן". לא פעם אני מנסה להכתיב לו את תנאי השכר שאני רוצה בעד כל מיני מעשים גדולים וקטנים, ותסמכו עלי שיש לי תעריפים לכל מעשה. לפעמים זה עובד במתכונת של "הבטחתי נושעתי" וכדומה, אבל לפעמים לא. לפעמים אני צריכה להתאפס ולזכור, שהקב"ה לא עובד אצלי ושטבלת השכר שלו שונה מזו שאני רוקמת ובונה ומתכננת בראשי הקודח. להלן אחד מן המקרים הללו.

מוצאי שמחת תורה תשס"ג - לפני עשרים שנה.

כמו כל בית ישראל, גם אנו- גדושים ורוויים מרישומי החג הנהדר שעבר עלינו, ובאורות של ממש מן ההקפות השניות שאך זה עתה דעכו צלילה, שמנו את פעמינו לשגרה אפורה, ארוכה ומשמימה של שבעה חודשי עבודה (הייתה זו שנה מעוברת). אני אפילו זוכרת את עצמי אומרת בתלונה למכרה: "אוף, איך עוברים עכשיו שבעה חודשים מתישים כאלו בעבודה בלי הפסקה?".

רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום. באותו חודש חשוון איבדתי את הראיה בעיני הימנית. נכנסתי למרתון של ניתוחים, אשפוזים, דלקות עיניים, טלטלה בין תקווה לייאוש, טיפולי לייזר שלא נגמרים ובסופם, כשכבר כמעט הגיע פסח ושבעת חודשי החורף ה"משמימים" היו מאחורי, גדושי פעילות לצערי, נסתם הגולל על הראיה בעין ימין, והרופאים

והוא לקח. משיקולים השמורים עימו... כי הוא לא עובד אצלי, כמו שאמרתי, אלא אני עובדת אצלו! יש לו טבלת שכר אחרת מזו שאני בונה בדמיוני הפורה. אינני יודעת מה הוא מייעד לי על אותם שיעורים. בפועל, למרות ועל אף העיוורון חזרתי לשיעורים. החזרה לשיעורים החזירה אותי לחיים, מהם גם הסקתי כי בעצם גם לעבודה אני יכולה לחזור. ומה עם השכר? איך הוא עשה לי את זה? ובכן, נאמן הוא בעל מלאכתך שישלם לך שכר פעולתך! סומכת עליו!

נ.ב. שתי דקות אחרי ששלחתי את החומר להגהה, התקשרה אלי אחת מן המשתתפות הקבועות של השיעור אמש ואמר לי כך: "רוחי, תעשי לי טובה, אם זה לא קשה לך, אבל באמת רק אם זה לא קשה לך... השיעור אתמול היה מאלף! אני רוצה שהוא יעמוד לנגד עיני. האם אכפת לך לכתוב לי אותו? זה פשוט משהו שאי אפשר להתעלם ממנו! (אגב, אינני מוסרת שום דבר מעצמי. השיעורים שלי מבוססים בחלקם הגדול על שיעורי הרב טודרוס מילר שליט"א בקו התוכן "שמועה". מוכר לכן?) בעונג שלא יתואר ישבתי להוסיף את השורות הללו אליכן, בטרם אלך ואפנה לכתוב לה את תקציר השיעור. אז יש שכר לפעולתי, או לא?

מהשיעורים הללו. היא גם דאגה לומר לי זאת בכל הזדמנות. מאז אימצתי לעצמי סוג של גירסה האומרת: "זהו. יש לי ביטוח לעין השמאלית שלי. את הראיה אני לעולם לא אאבד. אני כל כך משתדלת לשמח אישה אלמנה, ובשביל להכין את השיעורים הללו אני חייבת ראייה, לפחות בעין אחת. אז ברור שהקב"ה לא ייקח לי את הראיה בעין זו".

התזה הזו כל כך נכנסה לעורקים ולורידים שלי, עד שהתחלתי להתאושש כליל מהתקפי החרדה שפקדו אותי קודם לכן. "אני מבוטחת" אמרתי לעצמי מול כל נצנוץ חשוד שהבליח בשדה הראיה של עין שמאל ובישר רעות. "זה לא יקרה לי" אמרתי לעצמי בימים שקדמו לעיוורון ואותתו על האסון שעומד להתרחש. "הקב"ה לא יעשה לי את זה", חשבתי בביטחון שאין למעלה ממנו. ההתמדה בשיעורים אלו לא הייתה קלה, בימי החורף השיעור היה על סף השקיעה, וזה היה מרתון של לך ושוב. לא פעם ביטלתי נסיעות אל מחוץ לעיר, כי השיעור היה מורכב מכל מיני נשים שחלקן קבועות וחלקן חדשות ולא יכולתי לאתר את כולן כדי להודיע להן מהרגע להרגע על ביטול השיעור. אבל כל מאמץ והקרבה כזה תורגמו אצלי לשכר מידי שדרשתי מהי: "אל תיקח ממני את הראיה!".

פעולה שווה באמת

כאב, של כמיהה לישועה, אסור שנשכח שהישועה היא ישועת השם ולא סחר חליפין. שהצדקה עומדת לנו לזכות אבל לא גוררת אחריה חובה משמים.

אולי זהו הלוך הרוח של דור פירסום ופרינט, ושל קמפיינים דמויי צבת שעיצב צוות מקצועי במטרה לתפוס את הלב שלנו ולהכריח אותו לפעול.

דור אוטומט שמבקש להקיש שמונה לילדים צדיקים, תשע לברכה בפרנסה ועשר לישועת קולקטיב. התמורה המשווקת כמיידית מוחקת את משמעותה של תרומה לשמה. הגימטריות הקטנות והגדולות מסכמות את המהלך, מעניקות לו נופך של משחק כדור. אני אמסור, והכדור יחזור אלי על פי בקשה.

הדיבור הזה הפך לדרך חיים, אומץ על ידי אירגונים שהמטרות שלהם טובות, אומץ על ידינו- אנשים שהמטרות שלהם טובות. איך זה קרה לנו.

איך הפכה ישועת השם לכדור פינג פינג פונג עובר ושב? איך הילדים של מאמע רוחל-שמעולם לא בקשה מהקב"ה פרי בטן בשכר הוויתור שלה, הפכו ללוחמי תמורות?

כשמאמע רוחל באה לבסוף לפני השם, היה זה רק כשכלו כל הקיצים, בעת חורבן הבית כשילדיה הגיעו עד שערי מוות. אז קמו האבות הקדושים, העלו בפני אב הרחמן את זכויותיהם והתחננו בעבורם לגאולת בניהם.

זהו שיח ותפילה שלא שמענו כמותם עד אז. צריך זהירות

יש שכר לפעולתך. המלודיה העדינה של המילים מביאה לנגד עינינו את כיפת האבן הרכה, שם שוכבת רחל אימנו, חובקת את ילדיה ביציאתם ומתחננת לחזרתם. בקצה החוט נקשרת ההבטחה- "ושבו בנים לגבולם".

אני מבקשת ללכת רגע מהמוסיקה שמתלווה למילים הללו ולקרב עדשה לנוסחה של פעולה= שכר.

אם תעבדי- תקבלי משכורת. אם תבשלי, יהיו סירים על הגז. אם תנקי, יהיה נקי (טוב... לכמה שעות...). ככה זה עובד, העולם הוא עולם פיזי והוא יונק למראית עין מפעולות ותוצאות.

הצרה היא שהמשוואה הפכה כמעט לאקסיומה גם בשטח הרוחני. שם היא מחוללת שמות.

כי בעולם הרוחני, היחסים כמוסים ונשגבים. 'תוצאות' הפעולה הרוחנית שמורות בכספת תחת כיסא הכבוד ואין לנו חוטים מידיים שאפשר לקשור אליהם.

בכל זאת אנחנו מנסים לכפות עליו את אותה חוקיות.

קווים חמים, כותרות עיתונים ושרשורים בלתי נגמרים מגישים לנו משוואות של סיבה-תוצאה, תפילות שמבקשות תשובות, קבלות שדורשות קבלות, סגולות שתובעות ישועות.

סודות כמוסים של מקובלים הפכו לתעשייה, למקח וממכר. מושגים שאין לנו בהם הבנה הפכו למסחרה.

המילה ישועה- היא קדושה ואלוקית. את סודותיה זר לא יבין. אסור שנוזיל אותה ונחלל אותה לתוך קמפיינים. ברגע של

מופלגת ודעת תורה כדי ללמוד מה קרה שם ומה יש לנו ללמוד מזה.

חברה טובה שלי חלתה במחלה. היא היתה זקוקה לישועה גדולה. גדולה באמת. ואז הגיעו כל השליחות הטבות שבעולם לספר לה על הישועות בהן זכו. גם היא תזכה, הבטיחו, אין ספק בכלל. את תראי שהשם יושיע אותך, הצהירו והציעו את התפריט דלעיל.

כשישועת הצלופן הענקית והמפוארת לא הגיעה, היא בכתה לפני אב הישועות. איך שכחת אותי? לכולם יש לך, ולי אין לך לתת?

ואז היא למדה לבקש על הרגעים הקטנים של המחלה. על החוויות העדינות הכואבות שבדרך, על השמחות, כן, אם פותחים את העיניים, יש כאלה. היא למדה לדבר כל הזמן, לשתף אותו, לספר לו ש-כן- היא רוצה להינצל ממות אבל היא גם רוצה להיות נוכחת במסיבה של הילדה שלה בגן. זה דבר ממש קטן ולא חשוב, אבל זה כל כך חשוב לה, ובדיוק באותה שעה יש לה תור עם רופא גדול שאולי יכול לעזור לה.

תודה, בורא עולם, שהשגת לי את התור. תודה תודה ואנא השם, יש גם ילדה. אתה לא חייב לי. אבל אני מספרת לך על הכאב הקטן השולי שעומד מתבייש בצל הישועה שאני כל כך צריכה, אבל גם הוא אמיתי וגם אותו אתה מקבל אליך.

היא זכתה בישועה הגדולה מכולם. בקשר. קשר של אמת עם הבורא. חוט שנטווה באלף רגעי תפילה, שיתוף, ובכי. את הקשר הזה, העמוק, הקרוב, היא לא רוצה להחליף בעד שום הון. בגללו היא מודה לו על המחלה.

לפעמים אנחנו מתרחקים מהמקום שלנו. קופצים לפינג פונג

לא לנו. סוחרים במעשים, בתהילים ובתפילה, עורכים ספירות מלאי ורוצים מס 'שבח' בתמורה.

בואו נגיד תהילים כי אנחנו מוכרחים להיות בקשר, דרך מילותיו של דוד המלך שידע את הדרך. בואו נתפלל כי ככה תיקנו לנו אנשי כנסת גדולה, בואו נדקדק בהלכה כי כך נהיה דבקים בדרכיו, כי כך נהיה יהודים מדויקים, צלם אלוקים. לא בני אדם ששוקלים ארבעים יום במאזניים של רווח והפסד.

וכן, אנחנו מתפללים על כל הקטנות והגדולות שלנו, אבל לא בכח. לא בשריר. לא במערכת יחסים של קח ותן, של 'אני אגיש', 'אתה תחזיר'. אלא בענווה, בתודה, בתחינה, בהרגש דק מהדקים שמתפתח כמו חוט שדרה שעובר בתוך החיים שלנו ולא נשבר למרות כל הכיפופים שהוא ידע.

נכון, אנחנו רוצים ישועות פומפוזיות, אבל ההחזקה בטכניקות החדשות מוחקת את הקשב לאלו הישנות שקבלנו במסורת. הצלופן האדום מסתיר את זה השקוף, שעוטף חבילות עדינות עדינות שאנחנו מקבלים ממנו כל הזמן.

הקב"ה הזיז את התור שלה, של החברה שלי, כן. לא ריפא באותה שעה את המחלה, אבל הזיז את התור לצהריים והיא נכחה במסיבה. אם היא היתה עסוקה בסיפור הגדול, היא לא הייתה חווה את החסד, את הקירבה, היא הייתה דורכת עליה בנעל ממהרת הלאה.

בכמיהה הענקית שלנו לישועתו הגדולה, לגאולה השלמה, נתפלל שלא לאבד את סימני הדרך אליו, נרפה מהצלופנים והמאזניים, מהתוצאה הניתנת לכימות, ונאחז בדבר האמיתי.

אז יהיה שכר לפועלה של רחל אמנו, ושבו בנים לגבולם.

מי נגע בתלוש שלי?!

המשכורת האמיתית נעלמת מאיתנו.
המשכורת האמיתית היא גבוהה ושמימית.
עוד טורים ייכתבו עליה,
עוד שירים ישוררו עליה,
אבל אנחנו בכתבה הזאת
נדבר קצת תכל'ס. אין פה מטאפורות,
אין פה מליצות, רק טיפים
והמלצות פרקטיות למדי.
תלוש, משכורת ומה שביניהם.

אסתי כץ

בואי איתנו לסיור מודרך וחינמי בנבכי התלוש והמשכורת, תגלי כמה נישות בהם שלא הכרת.
ספוילר: אולי תתחילי להרוויח יותר.

תלוש - נעים להכיר

כיצד תגדירי את מערכת היחסים שלך עם תלוש

המשכורת שלך?

1. אין לי שום דבר נגדו, אבל הדבר היחיד שאני מצליחה להבין בו הוא השם שלי.
2. אני יודעת שלא הוא מביא לי את הכסף, אבל גם הנחליאלי לא באמת מזמין את הסתיו. אני קוראת בו כל אות ובעיקר - כל מספר, עד שאנחנו מכירים מעולה.
3. מביאה אותנו מיד לבעלי. הוא זה שאחראי לקרוא אותנו ולבסוף גם לקרוע.

התלוש.

תלוש המשכורת שלך.

כן, אנחנו מתכוונים לנייר ההוא שמחלקים אצלכם בעבודה בכל חודש. מכירה אותו? בקיאה בו? עד כמה?

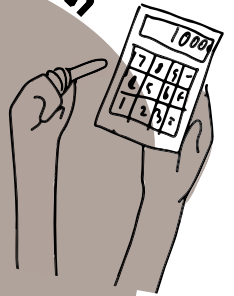
"כבני אנוש יש לנו נטייה להתעסק רק במספרים הקטנים, אלו שאנחנו רואות אותן במוחש, שקרובים יותר אלינו", כך אומרת **מירי הורביץ, מלווה ברכישת דירות ויועצת כלכלית**. היא מנוכפת בתלוש שבידה, אפילו שהיא בכלל עוד לא מתכוונת אליו. "כאשר אני

מלווה זוגות בתהליכי רכישת דירה, הם נראים לי לעיתים כמו ילד קטן העומד על שפת הכביש. הילד החמוד הזה מביט ימין ושמאל ושמאל וימין, ולבסוף - מתוך ייאוש - מתפרץ אל הכביש. כך הם מחפשים ומחפשים - ולבסוף מרוב אינסוף נתונים לוקחים את הדירה הראשונה שיש. כך גם המספרים הגדולים כל כך רחוקים מאתנו, הם פשוט גדולים עלינו, וגורמים לנו לעיתים להתעלם מהם, במקום לעקוב אחריהם בעיניים בולשות.

הרבה מאיתנו ירחיקו למכולת בקצה השני של השכונה כדי לקנות מוצרי חד פעמי בהנחה של כמה שקלים, וכחות יתאמצו למצוא את ביטוח המשכנתא המוזל. ככל שהמספרים גדלים, כך הם נראים לנו מופשטים יותר ויותר והמעקב שלנו אחריהם מידלדל. נשים רבות תספרנה שיש להן חרדה מאובחנת (או שלא) ממספרים ומחישובים. אבל בחרדה הזאת, כמו בכל חרדה אחרת, מטפלים בחשיפה ולא בהימנעות. מי שמפנה לעצמו בכל חודש זמן קבוע ומוגדר לראות מה קורה בבנק, ולעקוב אחרי הקרנות והתלושים - לא צריך להתהלך בחרדה קיומית שאולי קרה משהו ושצריך דחוף ללכת לבנק להפקיד".

זה בדיוק מה שקורה לנו בתלוש השכר. בתלוש זה ישנם מרכיבים רבים ומשמעותיים, שלו היינו מבינים כמה הם קריטיים - היינו מתייחסים אליהם ביתר כבוד.

תלוש - כדאי לדעת

בחרתי את קופת הגמל שלי כי:

1. רגע, באיזו קופה אני בעצם?
2. כל העובדים אצלנו בחברה מבוטחים בחברה הזאת.
3. בדקתי ומצאתי שזו הקופה המשתלמת ביותר. (עכשיו תשאלו באיזו קופה מדובר, הא?)

מירי הורביץ מתגייסת כדי להזריח לנו כמה שורות חשובות.

תיאום מס ותיאום ביטוח לאומי:

"רובנו יודעות לערוך תיאום מס, כדי לחסוך מיסים. אבל מה בנוגע לתיאום ביטוח לאומי?"

לביטוח לאומי מפרישים כולם שלושה אחוזים עד לגובה מסוים של משכורת, וממנה והלאה האחוזים הולכים וגדלים באופן מדורג. אולם, אם יש לעובד יותר ממקום עבודה אחד, אפילו אם הרווח באחד מהם הוא של מאות שקלים בלבד, כבר מופרשים 12 אחוזים מהשכר במקום העבודה השני. עובדות רבות אינן מודעות לחוק הדרקוני הזה ואינן טורחות לבצע תיאום מס של שני מקומות העבודה כדי לחסוך אלפי שקלים! מקומות עבודה אחראיים ומסורים יטרחו להזכיר לעובדת למלא את הטופס המתאים, אבל מה קורה באלו שלא?

נקודה נוספת לתשומת לב, היא נקודות הזיכוי במס הכנסה. כל ילד חדש במשפחה יורד לעולם כשפיתו בידו, וגם- נקודות זכאות במס... האם מקום העבודה טרח לעדכן את מס הכנסה בתינוק החדש שהפציע? עובדים בשירות המדינה ובכללם עובדי הוראה זכאים גם לתוספת מעונות עבור ילדים עד גיל 5 .

ומה בנוגע לספירה של ימי המחלה וימי החופשה? האם הם מתעדכנים מדי חודש? האם הם נצברים כפי שצריך? כמה הורידו לי מהמשכורת כאשר חיסרתי רק חלק מהיום?

כל הדברים הללו מצטברים לכסף ולהרבה כסף, ולכן אנחנו מוכרחות לנהל מעקב צמוד והדוק אחרי תלוש המשכורת.

קופת גמל, פנסיה וקרנות השתלמות:

הפקדה בקופת גמל היא הפקדה נכונה ומשתלמת מאד לעצמאיות ולמשכרות בשכר גבוה.

המדינה דואגת שאזרחיה לא יפלו עליה לנטל בגיל הזקנה, ולכן היא מעודדת הפקדה בקופות גמל, כאשר מושכים את הכסף כקצבה הונית. כלומר, הכסף שמופקד ונמשך כקצבה חודשית בגיל הפנסיה פטור ממיסים. זה חיסכון פשוט ומשתלם, כאשר הוא מזוכה פעמיים ממס: גם כאשר מפקידים וגם כאשר מושכים אין חיוב מס על הרווחים. שוב, בניגוד להנחה הבסיסית, מדובר בסכום משמעותי!

האם את מכירה את הפנסיה שלך? חשבת וחישבת אותה פעם? האם את יודעת איזה סכום מצפה לך לקראת גיל הזהב, בעזרת ה'?

שכירות, שימו לב. לא פעם הפנסיה שלכן מחושבת לפי שכר הבסיס, והבונוסים שמנפחים את המשכורת עד לבלי הכר- לא ניכרים בה כלל. בואי, יישרי מבט אל הפנסיה, שאלו את עצמך: היא תספיק לי?

”כספי קרן הפנסיה וקרן ההשתלמות אינם עוברים באופן אוטומטי. הכסף נשאר אצל המעסיק והוא זה שצריך להעביר אותם לקופת הגמל ולדווח.

אי לכך, גם שורה זאת בתלוש שווה התייחסות. בתלוש נרשם איזה סכום הועבר לקרנות, ובסוף השנה אף מצוין מה הוא הסכום שנצבר. לא חייבים לדקדק ולאסוף ספרה לספרה, אבל כן חשוב לוודא שהסכום הרשום בדו"ח המתקבל מקרן הפנסיה תואם בערך לזה שהועבר, ולהשקיע בסכומים הבלתי מבוטלים מעט מודעות.

ומה אנחנו צריכות לדעת בקשר לקופות הפנסיה והגמל שלנו?

קופת הגמל מפרישה לעצמה תשלום, כמובן. היא גובה דמי ניהול מצבירה ודמי ניהול מהפקדה.

נשמע כמו טורקית, נכון?

אז בואו נבין. באופן קבוע גובה הקרן עמלה מהסכום המופקד בפנסיה. מכל סכום שעובר לקופה, מנכה לה החברה מספר אחוזים. אחת לשנה נגבה סכום נוסף והוא אחוז נמוך מכלל הכסף שנצבר בקופה עד הנה.

אם כך, איזו קרן פנסיה היא הטובה והמשתלמת ביותר? אם ישנו סכום גבוה בקופה, הקופה שגובה דמי צבירה נמוכים יותר- תהיה משתלמת יותר. אבל אם מפקידים סכומים גבוהים מדי חודש בחודשו, הקופה שגובה דמי ניהול נמוכים- היא הנכונה. על כמה מדובר? לעיתים על הרבה מאד כסף! אחוז הגבייה החודשי עשוי לנוע בין אחוז אחד לשישה אחוזים. הכסף הזה מיותר לכן?

ובכן, מה עושים אם מתברר שקרן הפנסיה הנוכחית אינה נכונה עבורי?

ניתן לעבור לקרן אחרת, אולם מדובר בהתעסקות: לעמוד בנחרצות מול המעסיק, להיות עקביים, להחתיים על טופס. האמת היא, שלא באמת מוכרחים לעבור מקרן לקרן. ברגע שנצהיר שיש בכוונתנו לעשות זאת, כבר נקבל הצעות חדשות ומפתיעות מהקרן הוותיקה. שווה לנסות.

לא נשכח לשים לב לבחור בכל מקרה במסלול הלכתי, ולוודא שהוא אכן כזה מול ועדי הכשרות.

הסוף של אמצע הדרך

מצטרפים לחודש? ולשנה? ולשנים?
לפעמים אני מרגישה שהצינור של השפע
ננעל בעבורנו. אנחנו מנסים לפתוח, לנער
אותו, להשתמש בכל כלי האינסטלציה
שאנחנו מכירים - תפילות, צדקות וסגולות.
אבל הצינור שלנו? הצינור שלנו כנראה סגור
מלמעלה.

מה לא ניסינו? תפילות, צדקות, הסרת קפידות,
40 יום בכותל, שני חמישי ושני, ל"ג בעומר
במירון... ומה לא? הבטחנו כבר לקרוא לו
שמעון, לקרוא לו חנינא, חיים ועקיבא. הבטחנו
לקרוא לה שונמית, חנה ורחל. לפעמים היינו
צוחקים יחד על הילד הראשון שלנו שיאלץ
לשאת כל כך הרבה שמות. אבל הצחוק הזה
גווע לבסוף. למה לצחוק אם ממילא אין למי
לקרוא?

הצינור שלנו נותר סגור. זאת מציאות עצובה
שאי אפשר להתכחש אליה, ולי לא נותר
אלא להביט על העגלות שמחזיקות כל
הילדות שיצאו אתמול מהסמינר, לספור את
כל ה"בוגבו" המסתובבים ברחובות, נושאים
מטען אנושי מפליא.

לכל האנשים בעולם יש 365 יום בשנה.
לנו יש יום, ועוד יום, ועוד יום ועוד יום.

שעה ועוד שעה ועוד שעה.

דקות, ימים ושעות שמצטרפים לשנה אחת
ארוכה. לשנים ארוכות ליתר דיוק.

התקווה של תשרי מתערבבת עם האכזבה
של חשוון, נדבקת ליאוש של כסליו, ממשיכה
בשרשת כאובה לתפילות של טבת... לדמעות
של שבט... לרחמים העצמיים של אדר,
להבטחות של ניסן...

יום ויום ועוד יום. תקווה ויאוש, תפילה וכיסופים,
נפילה וקימה... יוצרים את השנה שלנו.
את החיים שלנו.

שעות, ימים, חודשים ושנים מתחברים
לשרשרת של כאב על ספסל ההמתנה לילד
משלנו.

יש שיאמרו שאנחנו מגזימים, שיש צרות
גדולות יותר, שאנחנו עדיין צעירים והחיים עוד
לפנינו. הם פשוט לא יודעים לכמה מתחלקת
היממה שלנו... וכמה תקווה, יאוש, אכזבה
וציפיה אפשר להרגיש ברגע אחד.

ובשני רגעים? ובשלושה? ובארבעה? וכשהם

הנה עוד בוגבו חדשני, מאחוריו אמא מאושרת מנדנדת את התינוקת הצורחת.

“מרים!” זאת אתי קצבורג. היא שמחה לפגוש אותי.

“אתי, זאת את?! לא שמת לי לב, מה נשמע?” אני מנסה לדחוס את המילים, שלא יביעו את מה שאני מרגישה באמת. “איזו תינוקת מהממת ואיזו עגלה יפה! נו? מה שלומך? איך התינוקת?”

עד לפני שנה וחצי הייתה אתי חברה לצרה, לתקוות, לאכזבות ולדמעות.

אבל היום, היום ברוך ה' אתי נושעה. טוב לראות בעיניים את הישועה, להיווכח שיש תקווה. “עגלה יפה, אתי, מאיפה השגתם דגם מיוחד כל כך?”

אתי מכירה אותי לא מאתמול, היא מסתכלת לי עמוק בעיניים, במבט של מישהי עד לא מזמן ישבה גם היא על ספסל ההמתנה. “השויער שלי הביאה את העגלה מחו"ל” היא אומרת, ובטון חרישי מידי מוסיפה- “מה שלומך, מרים?” “ברוך ה', ברוך ה'” רק לא להיאנח עכשיו, רק לא.

“מרים”, אתי מנסה לגייס את כל הרגישות והתעוזה שקיימים בתוכה, “את יודעת, הייתי במקום שלך בדיוק”. במקום שלי בדיוק אי אפשר להיות. בזה אני בטוחה. “ורק...” אתי מתלבטת אם להמשיך, “תדעי לך...” היא מעבירה משקל מרגל לרגל, רואים שהסיטואציה לא נעימה לה. “כשהרגשתי שזהו זה, שאין סיכוי יותר, שאני נמצאת בתחתית ולא שייך לרדת יותר, רק לעלות- הגיעה הישועה”

“ברוך ה'” אני מדביקה לפני חיוך מתוק, מתוק כל כך. “ישועת

ה' כהרף עין, צריך רק להתפלל”;

בחוץ אני מחייכת אבל בפנים המילים של אתי מתערבבות לי כמו עיסה דביקה: נמצאת. בתחתית. לא. שייך. יותר. לרדת. רק. לעלות...

אם הייתי יכולה הייתי צועקת: אנשים, אתם יודעים כמה פעמים הרגשתי שאני בתחתית? שלא שייך יותר, שעכשיו בטוח תגיע הישועה? שאין יותר שחור מהשחור שיש לי עכשיו?! ואז, בכל פעם מחדש, גיליתי שיש תחתית עמוקה יותר, רטובה יותר ושחורה יותר. חשבתי שאין עוד לאן לרדת? גיליתי שיש מפליא כמה עומק יש בתהום.

הצעקה השקטה שלי מהדהדת בחדרי לבבי, הרחוב נראה כמו תמיד. אנשים מתקדמים, דוחפים, ממשיכים. רק אני נותרתי מאחור.

אני חוזרת הביתה, כמעט בורחת, מעמידה ארוחת ערב לשניים. לא יותר.

כשיצחק חוזר הוא פוגש אשה נינוחה ושלווה בחצאית בית נוחה וקפוצ'ון, רק ליד העיניים יש שרידים אדומים מרשיעים. “בכית” הוא קובע, אפילו לא שואל.

“זה כתוב לי על המצח?” אני עורכת את השולחן לארוחת ערב, מנסה להרוויח זמן.

“לא על המצח” יצחק נאנח, “על העיניים”. אני שונאת לשמוע את האנחות שלו, ובטוחה שגם הוא שונא לראות את העיניים האדומות שלי.

“פגשתי היום את אתי, התינוקת שלה מהממת”.

“ברוך ה” סוף סוף חוזר גוון לקולו של יצחק. “מה כל כך עצוב בפגישה עם אתי והתינוקות המהממת שלה?”

“לא עצוב” אני מנסה להיות גיבורה אבל הקול שלי בוגד בי. “לא עצוב בכלל, שמח מאוד, מאוד” ההדגשות מנסות בעליבות לכפות על האמת שמבצבצת בקולי ללא הצלחה מרובה. “רק חשבתי...” זהו אין לי כח לדבר יותר להגיד, לשאול, לחשוב ביחד או לשתף.

“חשבת ש...?” הוא שואל, מנסה להמשיך את השיחה שגוועה, אבל אני, לא עונה.

אנחנו שותקים יחד בארוחת ערב. שותקים כשמארגנים את הבית, ושותקים גם כשיצחק חוזר מסדר שלישי.

רק רגע לפני שאני פורשת לישון אני מוצאת את המילים. “יצחק”, יש בקול שלי להיטות משונה, “לפעמים מתחשק לי לפרסם בכל העיתונים מודעות שחורות, גדולות, צועקות: “הבטחתי ולא נושעתי!” מתחשק לי לעלות על במות, לספר לאנשים סיפור אישי בלי סוף, לספר איך התפללתי, בכיתי, נתתי לצדקה ולא נושעתי. לספר שהייתי בתהום והרגשתי ש’זהו זה..’ שהגעתי לתחתית, שאני במקום שאפשר ממנו רק לעלות ואז גיליתי שיש תהום עמוקה יותר... אבל סיפור בלי סוף הוא לא סיפור הרואי” אני מחמיצה פנים. “אנשים אוהבים סיפור עם סוף”.

אחרי רגע אני מתביישת בהתפרצות שלי ומנסה לנסח מחדש, לטשטש קצת את עוקצן של המילים. “מתחשק לי לפתוח קבוצת תמיכה לכל אלו שממתינים בדרך, שיושבים בתחנה בחוסר מעש”.

“הם לא מחכים בתחנה” יצחק מכין נטלה לנטילת ידיים של שחרית. “בטח לא בחוסר מעש. הם נוסעים, מתקדמים, רק הרכבת שלהם נוסעת בכיוון אחר”

“לתהום?”

“לפסגה”

בעיניים של יצחק זוהר לפתע אור שלא הכרתי. שלהבות קטנות מרצדות.

“... מרים?” יצחק מניח את הנטלה ליד המיטה, “יש לי סוף יפה לסיפור האישי שלך”. יצחק לא מתכוון להתלוצץ, ולחרדתי הוא נשמע רציני לחלוטין.

“איזה סוף?!” אני מתיישבת אין אונים, “אנחנו מחכים ומחכים ושום דבר לא קורה! אנחנו פועלים ומשתדלים ואין תוצאות! אתה רוצה להמציא לסיפור שלנו סוף?” לא מתאים ליצחק לדבר על סיפורים אישיים. ממש לא מתאים. בטח לא לדבר על כך ברצינות.

“אני לא אמציא שום דבר, זה סוף אמיתי, סוף באמצע הסיפור שלנו ובאמצע הסיפור של כל האלפים שמחכים” הקול שלו נעשה שקט, ואני מפחדת שהשיחה תיקטע באמצע והשלהבות הקטנות בעיניו יכבו. “אלפים?!” אני שואלת כדי לעודד אותו להמשיך, “אלפים מחכים? כמה זוגות כמונו אתה מכיר?” אני לוחשת כמעט ומברישה תוך כדי כתם אבק בלתי נראה מהשידה.

“אלפים מחכים, מרים”, יצחק מתיישב גם הוא, “אלפים מחכים, מתפללים, בוכים, זועקים. כל אחד מחכה למשהו אחר. זה לשידוך, זה לפרנסה, זה לדירה, זה לילדים, זה לשלוות נפש

שאיננה, זה להצלחה של ילד שעושה בעיות ב"חיידר", זה לבריאות, זה לרפואה... אלפים מחכים. מחכים ומתפללים. מחכים ונותנים צדקה. מחכים ו...
"נושעים" אני מוסיפה להכעיס, ומקפלת מחדש את המגבות לריבועים מדויקים.
"או שלא. או שהם מחכים ומחכים ומחכים ומחכים."
"נו?!" אני קוטעת את יצחק מהר, מפחדת שיוסיף עוד כמה 'מחכים ומחכים...'
"הם יושבים בתחנה, מתאכזבים כל פעם מחדש, מגלים עוד ועוד כמה עמוקה היא התהום, מרגישים שהם עושים, מתפללים, פועלים, אבל שום דבר לא זז" יצחק מתעקש להמשיך בתיאור חייהם של המחכים למיניהם והמילים שלו מרעידות לי את הלב. נוגעות עמוק עמוק פנימה.
"יש לנו סיפור אישי מרים, סיפור אישי מיוחד. התפילות, הדמעות, הצדקות, והתחנונים שלנו נשאו פרי, ההשתדלויות עשו את שלהן."
"איזו תוצאה יש לתפילות? איזה פרי יש להתמודדויות?" אני בולעת את הדמעות שעולות לי שוב בגרון. "איזה סיפור יש לנו לספר? אנחנו עדיין... מחכים..."
"התפללנו, נתנו צדקה, בכינו, זעקנו, השתדלנו" יצחק לוחש, אבל בלחישה שלו יש עוצמה שמעולם לא שמעתי.
"ובסוף?! מה בסוף? איזה סיפור יש כאן??" אני קוטעת אותו בלי סבלנות.

"בסוף זכינו לקרבת ה'. זכינו להאמין, זכינו להתפלל, למדנו להיות רגישים ומכילים, למדנו לשמח את עצמנו. קנינו חוסן פנימי, השתלמנו בענווה ובבטחון... זה הסוף האמיתי של הסיפור שלנו. אולי לא סוף הרואי כמו בסיפורי הישועות. אבל בהחלט "הבטחתי ונושעתי", נושעתי מכיוון אחר. יש שכר לעמל, לטרחה, ליזע ולדמעות"
"אבל בסוף...?" אני מתעקשת "בסוף בסוף יהיה טוב, בסוף הקב"ה ירחם והתפילות והשתדלויות ישאו פרי. נכון יצחק?"
"בודאי" הוא אומר וקם ממקומו. "יהיה לסיפור שלנו סוף טוב. אבל גם עכשיו טוב, מרים, על אם הדרך. יש סוף טוב לאמצע הסיפור שלנו."
הלילה נהיה שחור ועמוק. השעה הולכת ומתאחרת, אך בבית שלנו דולק עדיין האור.
בלב שלי דולק נר שיכול להאיר לכל הממתינים, היושבים על אם הדרך.
כן. גם כשהישועה טרם באה, גם כשעדיין מחכים, יש שכר לתפילות, לדמעות ולניסיונות.
יש מתנות שרק ההמתנה יכולה לחלק. מתנות טובות ומגוונות, איש איש כפי ניסיונותיו, המתנותיו ומעשיו. ההמתנה היא לא רק דרך אל... היא גם מטרה בפני עצמה.
לאמצע הסיפור שלנו יש סוף.
סוף טוב מאוד.

פאזרזאית

מי: רחלי ארנטל
מה: מפתחת

מעבר לאחריות המקצועית יש גם אחריות רוחנית. עבדתי לדוגמא על פיתוח שלם במשך שבועיים, ובית הדין (בראשותו של הרה"ג סילמן) ביקשו שינוי באפיון של אחד התהליכים, והייתי צריכה לבצע את הפיתוח מחדש ממש. אחרי התסכול הראשוני, מאד הערכת את העובדה כי על פי בית הדין יישק דבר, לא משנה כמה עבודה הושקעה בפרויקט...

שאלתם מה הייתי משנה? אז ככה, הייתי מקצה חדר לקבוצת המתכנתות שלנו במקום אופן ספייס, בו אנחנו אמנם בתאים נפרדים אבל "עוף השמים מוליך את הקול" וגם את תשעת הקבין שלנו... וכן הפרדת פינת הקפה תהיה דבר מבורך.

התפקיד שלי כולל פיתוח של שלל המערכות באתרוג, אתרים של החברה, מערכת ניהול לקוחות וכדומה. זו עבודה עם הרבה מאד עניין וסיפוק וגם עם הרבה אתגר. השוק תחרותי, ואנו פועלים מתוך מאמץ בלתי פוסק לשפר ולייעל את המערכות ולהיות הראשונים בתחום. מצד שני, יש עול של אחריות. הלקוחות תלויים באינטרנט שהחברה מספקת להם, ואם השירות לקוי או לא תקין או אם יש צורך להעלות גרסה חדשה- מעלים אותה בשעות הקטנות של הלילה, כשפחות אנשים עובדים על האינטרנט, ומריצים אותה עם כל הצוות ביחד כדי לבדוק שהיא מושלמת. כל בעיה הכי קטנה מזמינה מאות טלפונים נזעמים, והאחריות כמו הלחץ - גדולים...

מי אנחנו?

אתרוג קמה לפני כ-15 שנה במטרה לתת פתרון אמיתי ומתקדם לאתגר היום יומי הכרוך בשימוש באינטרנט לצרכי פרנסה. נכון להיום, אתרוג היא החברה המובילה בישראל באיכות ומהירות החיבור לרשת המקוונת לצורך פרנסה ומידע, ומתאימה את עצמה כל העת לחידושים טכנולוגיים בינלאומיים בתחום. מעבר לשלל אפשרויות התאמת הסינון לצרכים האישיים, מבטיחה אתרוג גם שמירה הדוקה על כללי ההלכה ללא התפשרות על עליונות טכנולוגית.

ובמילים שלנו:

טוב, אין צורך להציג מערכת סינון מתקדמת ופופולרית, נכון? בתוך עמנו (ומשרדנו) אנו יושבות...

מי: אפרת יפה
מה: ראש צוות פיתוח

לאחר ארבע שנים כמתכנתת קודמתי לראש צוות פיתוח של שבעה עובדים, מתוכם שלוש נשים. העבודה שלי כוללת פגישות הנהלה, בקרת תפקוד הצוות והתקדמות ליעדים, עמידה בלוח של גרסאות, בקרה על השרתים ובזמן שנשאר- גם פיתוח וכתובת קוד.

בגדול, ההכשרה הנדרשת היא יכולת השתלבות בכל שפות התכנות החל מ-PHP טהור עד Angular Node React, וכמובן יחסי אנוש ברמה גבוהה.

אתרוג מעסיקה מאות עובדים מכל המגזרים והסוגים, אך הצוות עמו אני נמצאת כל היום הוא נשי וצעיר. אנחנו ארבע נשים בגילאי ה-20 עד 30 שהנושא הכי מדובר אצלן הוא איך מנהלים בית באופן מקסימלי ונכון מול אתגרי העבודה, או בקיצור- איך עושים שלום בין בית ועבודה:

התפקיד שלי כראש צוות מצריך חשיבה רבה והתחשבות בעובדים שתחתי, ניסיון לגשר בין דרישות ההנהלה ליכולות של העובדים בפועל, ומחשבה כיצד לעמוד על הדרישות בצורה הכי נעימה ומתקבלת לעובדים. אמנם נהניתי משנות הפיתוח השקטות בהם עבדתי ללא אחריות הניהול, אך כעת אני נהנית ואוהבת את התפקיד מאד.

ואם אי פעם חשבתי שאני מוצלחת בזכות עצמי, שמעתי אמרה יפה בשם אחד מזקני אחת הישיבות:

מי: מירי נבון
מה: בכירת שירות

הכל החל כשחיפשתי עבודה, וכאחת שיש לה סינון אתרוג בבית, שמחתי לראות באתר הבית שלהם כי הם מחפשים עובדים. הגשתי מועמדות ואמרתי לעצמי שמקסימום לא אפסיד... לאחר כמה ימים, הוזמנתי לראיון ומשם לעבודה.

לא היה לי ניסיון קודם בתחום. התחלתי מאפס ולאחר הכשרה קצרה ולווי הדרכתי צמוד, קיבלתי ביטחון וכלים להתחלה. ככל שהזמן עובר צוברים עוד ידע וניסיון שהם הכלים הכי טובים להצלחה, לא ישוו מאות שעות הכשרה לכמה שעות עבודה בפועל. את מסלול העבודה שלי התחלתי כנציגת שירות 'פשוטה' שנותנת מידע וייעוץ ללקוחות על אפשרויות הסינון העומדות בפניהם, האופציות השונות והתאמת רמת הגלישה הנצרכת להם ברשת. לאחר כ-8 חודשים קודמתי לנציגת שימור- כשמו כן הוא, שימור הלקוחות הרוצים לעזוב את אתרוג מסיבה כזו או אחרת, על ידי פתירת הבעיות והצעות ייעול מותאמות, על מנת לשמר אותם שבעי רצון. כיום אני בכירת שירות ומרגישה שליחות בתפקידי, בודקת לעומק מהם הצרכים של הלקוח, ועל פיהם מתאימה את רמת הסינון והאפשרויות השונות.

בלי לקבל אחוזים, אני לגמרי פטריוטית של מקום העבודה... נהנית מאד מהחברה הנשית והצעירה או לפחות הצעירה ברוחה... ומהאווירה החמה והזורמת. בנוסף לכך המיקום מעולה, המשרדים חדישים וסביבת העבודה חיובית ונעימה.

יתכן שבעתיד ארצה ללמוד מקצוע, להיות עצמאית ולהרוויח יותר, אבל כרגע זה המקום המדויק לי ואני נהנית בו ב"ה!

מאחלקת

מי: תהילה רם מה: מנהלת פרויקטים

הן היו מבינות שיש פתרונות שיתנו להן את המקסימום מבלי להתפשר על רמת הגנה או חשיפה לתכנים לא רצויים...

הדבר הכי משמעותי שלמדתי מהשיח הנ"ל הוא לא לדבר על מה שאנחנו לא יודעים או שלא בדקנו לפני. צורת השיח של "מה כולם אומרים ברחוב" היא לא נכונה ולפעמים גם הרסנית...

אם כבר מדברים על צורת שיח, האווירה בין עובדות אתרוג מדהימה. החברה הנשית יצרה איחוד משותף בין כולן ואנחנו מחכות בכל בוקר לפגוש זו את זו. המקום עצמו חדשני ומרווח, נעים לפתוח את הבוקר בכניסה למקום עבודה פסטורלי ומרחיב דעת.

הבונוס האמיתי הוא תחושת שליחות המלווה אותי, בה אני מביאה תועלת לעם ישראל, זוכה לעזור לקהלים נרחבים ולהגביר מודעות לתחום הקריטי הזה.

עבדתי כמנהלת פרויקטים ברשת פרטית ובסייעתא דשמיא אמיתית, פנו אלי מאתרוג והציעו לי עבודה בתחום. תפקידי מתחיל במענה למיילים שמצטברים הגוררים איתם עבודה נוספת שמולידה פרויקטים, או כמו שאומרים: יודעת איך זה מתחיל ואין לי מושג איך זה ייגמר... תפקידי כולל גם הצגת תכנים בפני צוות על מנת לשפר ולייעל את הסינון לרמה הגבוהה ביותר, וגם מיטוב ודיוק סינון 'אתרוג', התאמתו והטמעתו במגזר העובדות החרדיות.

אגב, נסעתי לכנס ה'שמורה' שהתקיים באלול, ובדרך לשם הנושא החם בקרב הנשים היה סינון אינטרנט. כל אחת דיברה שם בלהט על הסינונים השונים והציגה את הידע שלה בתחום. פתאום הבנתי כמה חוסר ידע קיים בציבור בתחום כל כך משמעותי בעבודה ובבית, וזה כל כך כאב לי. לכל עבודה יש אתגרים משלה, והיום ב"ה יש פתרון כמעט לכל אתגר וברמה הכי גבוהה. אם הן רק היו בוחרות לשאול, ולא את עצמן,

המחשבה הנכונה שצריכה ללוות אשת אברך היוצאת לעבודה, היא שזכות התורה העצומה של לימוד התורה בנחת של בעלה היא זו שעומדת לה להצליח ולעשות חיל, ויותר ממה שהיא מחזיקה אותו- הוא מחזיק אותה! כל עלייה בשכר היא לא בזכות הכישרונות שלה אלא רק בזכותו... המשפט זה מלווה אותי עד היום בכל הצלחה.

התפקיד שלי כראש צוות כולל גם פעמים נדירות בהם העבודה היא משעות חצות הלילה ואילך, ואני משתדלת לכוון את היום הזה ליום בו בעלי לומד עד מאוחר מחוץ לבית. אני משתדלת להפריד ככל הניתן בין הבית לעבודה, וכשאני בעבודה אני נטו בעבודה, ללא שיחות ארוכות מהבית. כנ"ל להיפך, בבית אני עונה רק לשיחות קריטיות מהעבודה וגם הן מסתכמות בדקות בודדות... דווקא בזכות ההפרדה הזו והשמירה על זמני בית מול עבודה, אני רואה סייעתא דשמיא מיוחדת ופרויקטים המתבצעים ביעילות ובקיצור זמנים... ממליצה בחום!

מה שמעניין את כולנו ואנחנו לא מעיזות לשאול:

שכר:

השכר מאוד שונה בין תפקיד לתפקיד, כיון שגם לנציגי טלפון שאינם מתעסקים בפיתוח ותכנות, המתחילים משכר מינימום מוצמדים בונוסים גדולים ומענקי התמדה המעודדים עובדים איכותיים, ועם הזמן והניסיון מגיע הקידום ואיתו השכר עולה בהתאם. מספרים? 8 ואילך...

הטבות:

ימי מחלה מהיום הראשון, מתנות חג והבראה.

נראות המקום:

פסטורלי ושקט. ישנן פינות צל, מזרקה עם דגי נוי וצמחיה ירוקה שנותנים כוח כל יום מחדש.

רמת הנאה כללית:

10. מקום עבודה מאתגר, מעניין, מהנה ומגוון.

עבודה חרדית:

המקום מסונן בסינון מהודר(י), ישיבה בחלל נפרד והתחשבות מלאה בצרכים שלנו.

קידום:

החברה מבקשת לקדם אנשים מתוכה ולא מייבאת מבחוץ, הרבה בגלל שאין תחליף לעובד שמכיר את המערכת מבפנים ורכש כלים וידע ששווים הרבה יותר מהכשרה חיצונית.

מעוניינת לאפשר לנשים להכיר את מקום העבודה שלך ובכך להרחיב את מעגל התעסוקה לנשים חרדיות?

כתבי לנו: office@shmura.org

מועדפים

הבזקים, עדכונים ותכנים נבחרים
מתוך מרחב הפעילות של ה'שמורה'

**שביבי רשמים ממעמדות התשובה היחודיים
שהתקיימו בהשתתפות כ-5,000 חברות הקהילה
בירושלים, בני ברק ובמודיעין עילית.**

התאריך: ז' באלול תשפ"ב,

השעה: שבע בערב.

המקום: התחנה המרכזית בירושלים.

הרכבת הקלה עוצרת באיוושה חרישית, ומי שחולף באיזור לא יכול לפספס את המראה החריג: מכל הדלתות נפלטות עשרות נשים חרדיות, מן הסוג העסוק והממהר תמיד, ובפרט בשעת השיא של ההשכבה. כולן נוהרות לאותו כיוון ומצטרפות לשיירה ארוכה המתקבצת מכל הכיוונים, וממהרת בצעדי ריצה לבנייני האומה.. שלא להפסיד דקה, שלא להחמיץ אף מילה...

כנסי האלול של שמורה המופקים כל שנה בהשקעה אדירה ומכים גלים נרחבים בעקבותיהם, היו כבר מזמן לשם דבר. והשנה - הכנס הפותח בירושלים, בפורמט המלא והעוצמתי של בנייני האומה.

קודם כל הקהל. מרגש להצטופף בתורות הארוכים בכניסה, לתמרן בין השורות באולם, לקלוט במבט סיבובי את אלפי המשתתפות מלמעלה עד למטה,

מהיציעים העמוסים עד אחרונת השורות - ולדעת שכולן כאן חברות אהובות בשמורה, אחיות נאמנות לדרך ולרעיון, מלוכדות סביב אותם ערכים ושאיפות. מרגש להיפגש, לקלוט את העוצמה הענקית של היחד, של נשים אמיתיות ש"נשלפו" מאחורי המסכים, עזבו את העומס בבית ובעבודה ובאו במטרה אחת- להתחזק ולהתקרב לה'. לראות את האיכות הנדירה של כל אחת ואחת ואת הרושם המדהים של כולן יחד, ולהתחזק בגאווה יחידה של להיות חלק מתנועה מובחרת שכזו..

ומשם המבטים עוברים מיד אל הבמה, שכמיטב המסורת של "שמורה"- מושקעת, מקצועית, מרהיבת עין ומלאת אווירה והשראה. כל התנאים החיצוניים חברו יחד מתוך מחשבה על כל פרט, על מנת ליצור את האווירה המושלמת, לאפשר ללבבות להיפתח ולרוח- לפרוש כנפיים.

כל דקה מנוצלת היטב, ההרצאות מתחילות בזמן והתוכניה מתקתקת בפאזל מושלם, ניכר כי סיעתא

הערב המיוחד לא מסתיים, אלא ממריא לפסגות במעמד תפילה מרטיט שלא מותר עין יבשה. הרה"ג ר' דב גלושטיין שליט"א טרח והגיע לחזק את המשתתפות לעילוי נשמת הרעייה הצדקנית שושנה רייזל בת יעקב אלכסנדר ע"ה ושתי הבנות שרה וחני ע"ה. במשא מרגש תיאר את הרצון והמסירות המיוחדת לשמור בכל מצב נתון על מקסימום הקדושה האפשרית. הערב המרומם הסתיים בדברי חיזוק מופלאים, ובתפילה נרגשת מפי הגאון רבי הלל פלאי שליט"א ובמעמד קבלת עול מלכות שמים. עם מניין אברכים שהתקבץ במיוחד- על רקע דממה עוצמתית של אלפי נשים שלבבן הומה, רק שפתיהן נעות, ותפילותיהן עולות השמימה. מתוך תחנונים משותפים לרפואה שלמה, לחתימה טובה ולבשורות טובות וישועות שיתחדשו בעז"ה השנה.

לסיכום הערב האדיר עלתה מקהלת בנות ראם המקסימות, שרוממו את כולן ב"שירת מלאכים" של ממש, בשילוב מפעים של מילים ומנגינה המשלימות זה את זה, מחזקות ומעוררות, לזכר הבחור הטהור אפרים נחום ב"ר חיים זאב ז"ל. שיר שהולכים איתו הלאה, ומוצאים כוחות לעלות גם אנו מן החושך אל האור והטוהר..

בשעה מאוחרת ננעל הכנס מתוך רשמים גבוהים, והמשתתפות התפזרו לבתיהן טעונות במקסימום כוח ורצון - לנצל את ימי האלול שאך זה התחיל, להתעלות מעל שגרת החול ולאסוף אל תיבתן כמה שיותר אוצרות.

דשמיא ענקית מנווטת יחד את כל חלקי הערב העשיר הזה. נס שיש הקלטות וגם סיכום ערוך של הערב בקו השמועה, כי איך ניתן לפרט בשורות קצרות את הכל? ההרצאה המעוררת של הרב ארלנגר שליט"א מכניסה את כולן לאווירת אלול. הדברים החמים של הרבנית דיסלדורף שכתמיד- יודעת לרדת לדקויות ומשם לרומם לפסגות, בחיוך ובדמע... השירה העוצמתית של אלפי נשים, המונחית באומנות מהבמה על ידי הזמרות המוכשרות והאהובות אסתי בר נתן וטובהלה אלימלך. רגעי חיבור וגעגוע של אלול. רגעים עוצרי נשימה של "שערי שמים פתח". מי שהיתה שם והתאחדה עם כולן בשוועה הסוחפת וודאי לא תשכח!!

סיפור הגמרא על נחום איש גמזו, רוקם עור וגידים על הבמה בשילוב מדהים של אומנויות. הסברו מאיר העיניים והבלתי ידוע של הנודע ביהודה, נרקם ונספג פנימה אל בין תכי הלב... מה מכילה תיבת האוצרות שהופקדה בידינו? האם היא שמורה היטב או שגנבים באו חרש עת התנמנמו, והחליפו את תכולתה בחולות...?

הרהורים של תשובה מטיילים חרש בקהל. פשפוש אישי במעשים.. ועל הבמה נקבץ לו פנל איכותי, נדיר ומשתף בגובה העיניים של נשים כל כך משלנו שפורטות את האוצר למטבעות ויהלומים של יום יום, מפיקות יחד לקחים ומשתפות בתובנות עמוקות והכי מעשיות.

על קצה המזלג מים התגובות:

היום שאחרי לא דומה ליום שלפני. זכיתי ב"ה להשתתף אתמול בכנס המיוחד בירושלים ואכן אין מילים בלשוני לתאר את העוצמה של הכנס! הרמה של התכנים, ההפקה המקצועית, הביצועים... ומעל הכל ההרגשה המיוחדת שליוותה אותי בכל מהלך הכנס ומלווה אותי הלאה, ממש טפח מעל הקרקע!

מצאתי משהו בכנס. מצאתי את ההתרגשות שלי, את הדמעות שלי, את חודש אלול שכ"כ קשה לי שהוא נמצא בעבודה.

לא יודעת אם אי פעם בחיי (29) בכיתי ברציפות כ"כ הרבה זמן. מהרגע שהתיישבתי על הכסא ועד לסיום הכנס, דמעותי, התחברתי והתרגשתי. היה עוצמתי ביותר!!!

אתן העוגן שלי ובזכותכן אני מרגישה יותר אלולית וקצת חוזרת לאווירת הסמינר ומצליחה להתעלות, אחרי כל השנה ששכשכתי בבוץ... קמתי היום בבוקר, פתאום ראיתי את כל היהלומים שיש לי בחיים. התרגשתי כ"כ מכל בחור שהערתי ללכת לישיבה, מכל ילד שנשלח לחיידר!

הרגשתי שהנשמה שלי צועקת רוחניות... הגעתי לאירוע, ו- כשוט וואו!!! החסר התמלא!!

פעם ראשונה שאני נחשפת לשמורה מעבר למיילים. התארגנו כמה חברות ונסענו יחד, נהננו מאד מאד מאד!! הרגשתי שייכת! חלק ממעצמה גדולה! איזה טוהר היה! איזו דבקות! כמה נשים עובדות- ויראות שמים שרוצות ואכפת להן!! כמה תפילות ודמעות!! איזה קידוש ד'!! אותי הערב הזה ניער מאד, קירב, חיזק, העצים, בתקווה כמובן שאקח איתי הלאה את הרגעים המיוחדים.

מה שאני אוהבת בשמורה זה שנותנים כאן תוכן כל כך אמיתי ויהודי - ובעטיפה עכשווית ומעודכנת שמדברת לכל אחת! וזה דבר נדיר!!

הרגשתי ממש איך שלוקחים אותי ומוציאים אותי מאדישות מנוכרת, שכבשה אותי במהלך שנות השגרה החולפות בחיים ובעבודה..

אחרי התפילה כבר ציפיתי לשמוע את השופר של המשיח

מזל-טוב

לאביגיל היקרה,
רכזת מוקד הייעוץ
הקשובה והמסורה,
עורכת המגזין המוכשרת
וראש צוות בקרת התגובות
שפע ברכות ורוב נחת
למשפחה החשובה
לרגל היכנסו של בנכם נ"י
לעול תורה ומצוות,
תזכו לראותו גדל בתורה
ויראת שמיים.

מזל-טוב

לרבקי שפירא המקסימה,
מנהלת החשבונות של 'שמורה'
המלווה אותנו במסירות,
בכישרון, ובנדיבות מכל הלב
להולדת הבת בשעטו"מ!
יזכו ההורים לגדלה לתורה,
לחופה ולמעשים טובים
מתוך בריאות נחת ושמחה!

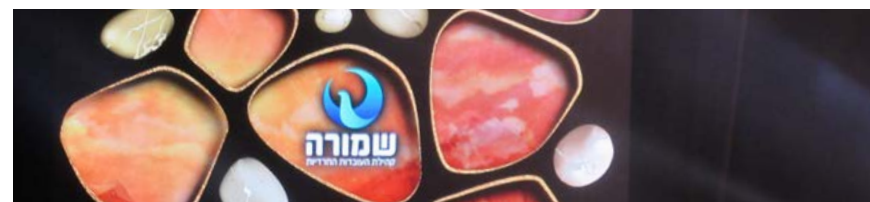

הכנס היה בשבילי שיקוף והיזכרות- מי
אני, מה אני רוצה להיות. ובעיקר- הוא
החזיר לי את הרגש לחיים...

אני מנסה לנסח בלב את התגובה
לכנס ולא גומרת לארגן את המילים...
היה מדהים! מרומם! פותח את הלב!
מרגש עד דמעות!

הרגשתי עוצמה אדירה, קרבת ה' ושהשמים פשוט פתוחים

באתי מרוקנת
וחזרתי גדושה!

תודה שהחזרתם אותי למקום
האמיתי שלי, לנשמה ששואפת
ומבקשת יותר.

תודה שעזרתם לי להתעלות מעל
החומר ולתת רק לרוח לדבר.

תודה שנתתם לי סיבות להתרגש,
להתגעגע, לבקש, לבכות, או
כמה לבכות.

תודה שפתחתם לי שערי תשובה,
תודה שפתחתם לי שערי דמעות
שלא ננעלו.

תודה שהייתם אלו שנתתם לי
את המחט לפתוח אולם.

תודה שעזרתם לי להרגיש שעוד
לא מאוחר, כי אלול רק בחיתוליו
ויש מה להספיק, ואפשר להספיק.

7:01: רגע לפני שביטוח לאומי מחזיר לי סוף סוף את הכסף שלי.

חוקיות

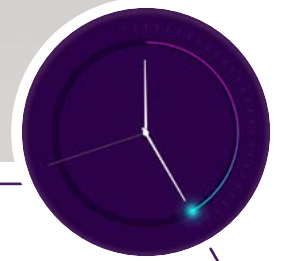
הם לא הולכים לעשוק אותנו.
 הם לא הולכים לקחת לנו את מה שמגיע לנו.
 הם יחזירו לנו הכל, בכיף.
 הם ישלמו לנו בענק את כל חופשות הלידה וייתנו פיצויים על חופשות מחלה וישקלו בזהב את משקלו של דג הזהב האחרון שמת לנו באקווריום.
 הם רק רוצים כמה מסמכים קודם.
 מסמכים זה חשוב.
 מסמכים זה ביטחון.
 מסמכים זה הדבר היחיד שיש לו באמת ממשות, וכל עוד לא הגשנו אותם

אני: (הולכת לנוח. מקישה 3).
מקהלה: זום זום, זום זווואוום, טוב שאנחנו כאן.
קריינית: שלום! לפניכם מערכת לניתוב לסיום השיחה הקישו 1. לנציג אלקטרוני הקישו 2. לנציג אנושי הקישו 3.
מקהלה: פללם, פללם, טוב להיות בקשר.
אני: (מכינה ארוחת ערב. מקישה 3).
קריינית: שלום! לצערנו, אין מענה אנושי אחרי שתיים בצהריים. תודה, והמשך יום טוב.
אני (מקישה את הראש בקיר).

מערכת לניתוב שיחות. להנהלה הקישו 1. לסוכנים הקישו 2. למזכירות הקישו 3.
אני: (בעבודה. מקישה 3).
מקהלה: בימ, בום, בימ, בום, לשירותכם תמיד.
קריינית: שלום! לפניכם מערכת לניתוב שיחות. לשיווק הקישו 1. למכירות הקישו 2. לנושאים אחרים הקישו 3.
אני: (מכינה צהריים. מקישה 3).
מקהלה: טננה, טנננה, אתם במקום הראשון.
קריינית: שלום! לפניכם מערכת לניתוב שיחות. לשיחה חוזרת הקישו 1. להשארת פרטים הקישו 2. לנציג שירות הקישו 3.

7:01

קריינית: שלום! לפניכם מערכת לניתוב שיחות. לאנגלית הקישו 1. לערבית הקישו 2. לעברית הקישו 3.
אני: (שותה קפה. מקישה 3)
מקהלה: טרלללה, טרלללה, אנחנו כאן בשבילכם.
קריינית: שלום! לפניכם מערכת לניתוב שיחות. למערכת שעות הקישו 1. לזמני פתיחה הקישו 2. לשירות לקוחות הקישו 3.
אני: (שולחת את הילדים. מקישה 3).
מקהלה: הוואו, הוואו, נותנים לכם שירות.
קריינית: שלום! לפניכם

פיראט

**מה שבטוח ביטוח -
כל המידע המדויק:**

ביטוח חיים:

שם נרדף: אפילוג.

סלוגן: על החיים ועל המוות.

מאפיינים: צק צק צק, ה' ישמור,
לא פותחים פה לשטן, איך אתה
מדבר, עד אז הדירה הזאת
תהיה שווה כפול.

תכל'ס: החיים זה לא הכל.

ביטוח בריאות:

שם נרדף: ויטמין \$.

סלוגן: חולים עליכם כשאתם
חולים.

מאפיינים: אחת ההצלחות
הגדולות של עולם האלכימיה
- אם יש לכם ברזל תשדרגו
לכסף, אם יש לכם כסף תשדרגו
לזהב, אם יש לכם זהב תשדרגו
לפלטינה, לספיר, ליהלום.

אומרים שהשלב הבא הוא חד
פעמי.

תכל'ס: כסף זה מחלה.

ביטוח פנסיוני:

שם נרדף: עבודה בעיניים.

סלוגן: מה העבודה הזאת לכם.

מאפיינים: הכי קרוב לבצק
שמרים דפוק - חסר טעם, חסר
צורה, ותמיד מבטיח להכפיל את
עצמו פי שניים או ארבע או שש.
תכל'ס: כשזקנים אוכלים פחות.

ביטוח תכולת דירה:

שם נרדף: ריבית.

סלוגן: זה מה יש.

מאפיינים: תקוותם הכמוסה
והיחידה של פיאת קש מיובשת,
מגהץ אדים מקצר ואגרטל ישן
של דודה בלומה.
תכל'ס: דרוש גנב.

אז כל המציאות והחיים האלה הם בגדר השערה
פורחת באוויר.

אז תעודת זהות, בבקשה. צריך הרי לוודא
שאנחנו זה אנחנו.

ועכשיו צילום תעודת זהות, צריך הרי לוודא
שאנחנו זה אנחנו זה אנחנו.

ועכשיו תעודת לידה, כי זה שיש לנו זהות לא
מחייב בכלל שנולדנו אי פעם, ועכשיו תלוש
משכורת אחרון, כי זה שהמעסיק שלנו משלם
עלינו ביטוח לא אומר שיש לנו עבודה, וגם תלוש
משכורת ראשון, כי זה שאנחנו עובדים כרגע לא
מחייב שהתחלנו אי פעם לעבוד.

ככה זה. המסמכים גדולים מהמציאות. הכתב
גדול מהאדם.

לכן כותבים שם משפחה על הדלת. לכן רוקמים
אותיות כסופות על הכיפות של הילדים. לכן כל
חבילת טישויו חד שכבתי של רך-לי נושאת על
גבה המצומק שנת ייצור מדוייקת.

כדאי לנסות פעם למחוק את התאריך ולכתוב
שנה אחורה. מעניין מה יקרה לרך-לי טישויו חד
שכבתי.

בואו נעז ונגיד שמצאנו את מכונת הזמן
הראשונה בעולם.

ברוכה את לדי
בתי.
ברוכה הנך,
ברוכה תהיי
פעלתך
הן מה יפה
אכלו שאת -
עיפה
מעמל יום
רצוא ושוב,
בשביל אפר
בלא משוב
מעט כפופה
זעה יומית
שגרה צפופה
דריכות
תמידית,
על התנועה
ועל הטון
על המילה
בקצה לשון
ולתמך
בין כובעים
ולא לשכח
תפקידים
להיות שמחה
להיות ברוכה
להיות לכלי
מחזיק ברכה,
כוחות לשאב
ליום מחר
חזקי, אמצ'
כי יש שכר

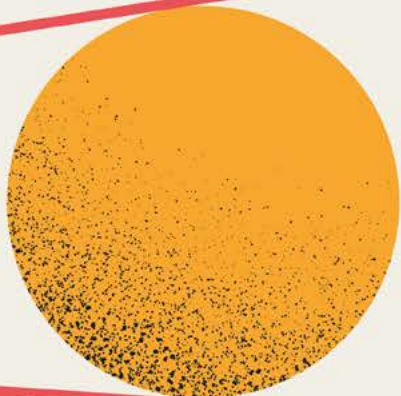

מי שמוצא במידותיו וטבעו כוסף אל מלאכה מהמלאכות,
ויהיה גופו ראוי לה ויוכל לסבול את טרחה,
יחזר עליה ישים אותה סיבה להבאת מזונו,
ויסבול מותקה ומרירותה
(חובת הלבבות שער הביטחון)

סדנת אימון תעסוקתי

למציאת האני המיטבי שלך -
העובדת השואפת לדיוק פנימי,
בתוך המרחב התעסוקתי.

לחשב מסלול
ולהגיע אל היעד
מתוך רוגע, סיפוק ושלווה.

naomi-naomi.com נעמי

*אני מודה לד' שגלגל לידי את האוצר במעטפת כל כך צבעונית וחוויתית, הורעפו עלינו תכנים ואוצרות שלא יסולאו מפז. עלו דיבורים על מגוון רחב של נושאים בהקשר לחיי התעסוקה והחיים בכלל בשילוב קבוצתי ובעבודה אישית. בלמידה ובהנאה, שקלפו ממני שכבה ועוד שכבה כדי להגיע למקום מחובר ושמח יותר

למדתי להכיר את עצמי את רגשותי וערכי ולדרג מה חשוב לי יותר ופחות ולאן אני רוצה לחתור

למדתי להסתכל על "מנועי עבודה" שד' נתן לי כדי שאשים עליהם דגש ואמצא פתרונות לשכלל אותם כי גם האתגרים הם מתנות

למדתי לנתח מה שקורה סביבי ובתוכי ולבנות מסלול עם יעדים ותחנות, הכולל משימות מוגדרות ומדודות כדי לצלוח ולהתקדם

עם כל מפגש נוסף מצאתי את עצמי אישה יותר מרוצה, הרבה יותר שמחה, מכוונת מטרה וטובה יותר בבית ובעבודה (:

(בגרת מחזור א')

מרכז לפיתוח כישורי תעסוקה

חיפה
בימי ב' בבוקר
פתיחה בעז"ה כ"ז חשוון

בני ברק
בימי ג' בערב
פתיחה בעז"ה י"ד חשוון

מתקשב
בוקר, חנוכה

ירושלים
בימי ג' בערב
פתיחה בעז"ה י"ז שבט

מחזורים הבאים
<<<

לקבלת סילבוס, משובים נוספים* פרטים והרשמה: skillschool@shmura.org